

คุณยาย
IN MY HEART
Volume 4. โดย ตะวันธรรม

gone In My Heart!

VOLUME

ครบรอบ 100 ปี

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

โดย ตะวันธรรม

๖ ถ้อยธรรม

จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยูง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็น
ประจุมหาปุษนียาจารย์ของหลวงปู่ พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้าง
บารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเท
เสียสละสร้างชาติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดู
เป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่าน
หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่
น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงปู่
ได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพรวา ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเยื่อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นคุณยายอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพฤติธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังเข้าไม่ถึงวิชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่พอจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตาม
อย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอัน
แท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับ
เม็ดฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็น
เรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับ
พระคุณของท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก
ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิต
ของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำ
ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่นๆ
ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหา
ใครทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการ
ศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและ
เชี่ยวชาญ หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกาย
เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรม
ของชาวลोक

หลวงพ่อบอกว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสบริสุทธิ์และสว่างไสวดูจดวงตะวันเที่ยงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึกระลึกนึกถึงท่าน แล้วน้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่ามีคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม และความเป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด
วัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552
คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้
พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณ
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึก
ความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้ง
ที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่า
เรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและ
จัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart”
เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแต่คุณยาย
อาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบ
ด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของ
คุณยายอาจารย์นิตติมัยยุเวศนกุลแห่งสังฆราช
ตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม

เล่มที่ 2: สู้วัดปากน้ำและโรงงานทำวิชา

เล่มที่ 3: หญิงไม่มีสองแห่งกองทัพธรรม

เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงพ่อ

เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย

เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะ
เป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้
ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิตะวันธรรม

gore In My Heart!

1

กว่าจะได้พบคุณยาย

24 ... คำถามที่ค้างคาใจ

30 ... ตามหาคุณยาย

38 ... คำตอบนี้ที่รอคอย

44 ... หลวงพ่อขอบวช

48 ... ความประทับใจในตัวคุณยาย

gore In My Heart!

2

เรียนธรรมะกับคุณยาย

56 ... บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1

66 ... เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ

78 ... สะสางธาตุธรรม

84 ... หนีพ้อมาหาคุณยาย

88 ... เมื่อคุณยายป่วย

92 ... ฝากดวงแก้ว

98 ... ความรู้คู่ความสุข

goree In My Heart!

3

หลักสูตรพิเศษ

110 ... สอนบูชาข้าวพระ

116 ... คุณยายสอนข้ามชาติ

122 ... คำสอนจากเรื่องจริง

128 ... คุณยายสอนให้รักบุญ

136 ... พี่เพื่อนบอกข้อสอบ

140 ... ตัดไม้ข่มนาม

gore In My Heart!

4

เมื่ออยู่กับคุณยาย

154 ... สังเกตคุณยายรับแขก

166 ... อย่างนี้ก็มีด้วย

174 ... คุณยายเตือนให้บวช

180 ... เครื่องสำอางของคุณยาย

184 ... มีอารมณ์เดียว

192 ... หากย้อนเวลาได้

gore In My Heart!

๒

ท่องเที่ยว

203 ... วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

208 ... ประวัติคุณยายฯ

213 ... บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ

218 ... ประวัติตะวันธรรม

gore In My Heart!

1

กว่าจะได้พบคุณยาย

คำถามที่ค้างคาใจ ◦ ตามหาคุณยาย ◦ คำตอบนี้ที่รอคอย ◦ หลวงพ่อขอบวช
◦ ความประทับใจในตัวคุณยาย

...กว่าจะได้พบคุณยาย...

...หลวงพ่oprทับใจในภาพ

และเรื่องราวของท่านเป็นพิเศษ

จึงออกตามหาท่าน

ด้วยอยากจะได้พบคุณยายอาจารย์

เพราะในขณะนั้นนิตยสารได้ระบุไว้ว่า

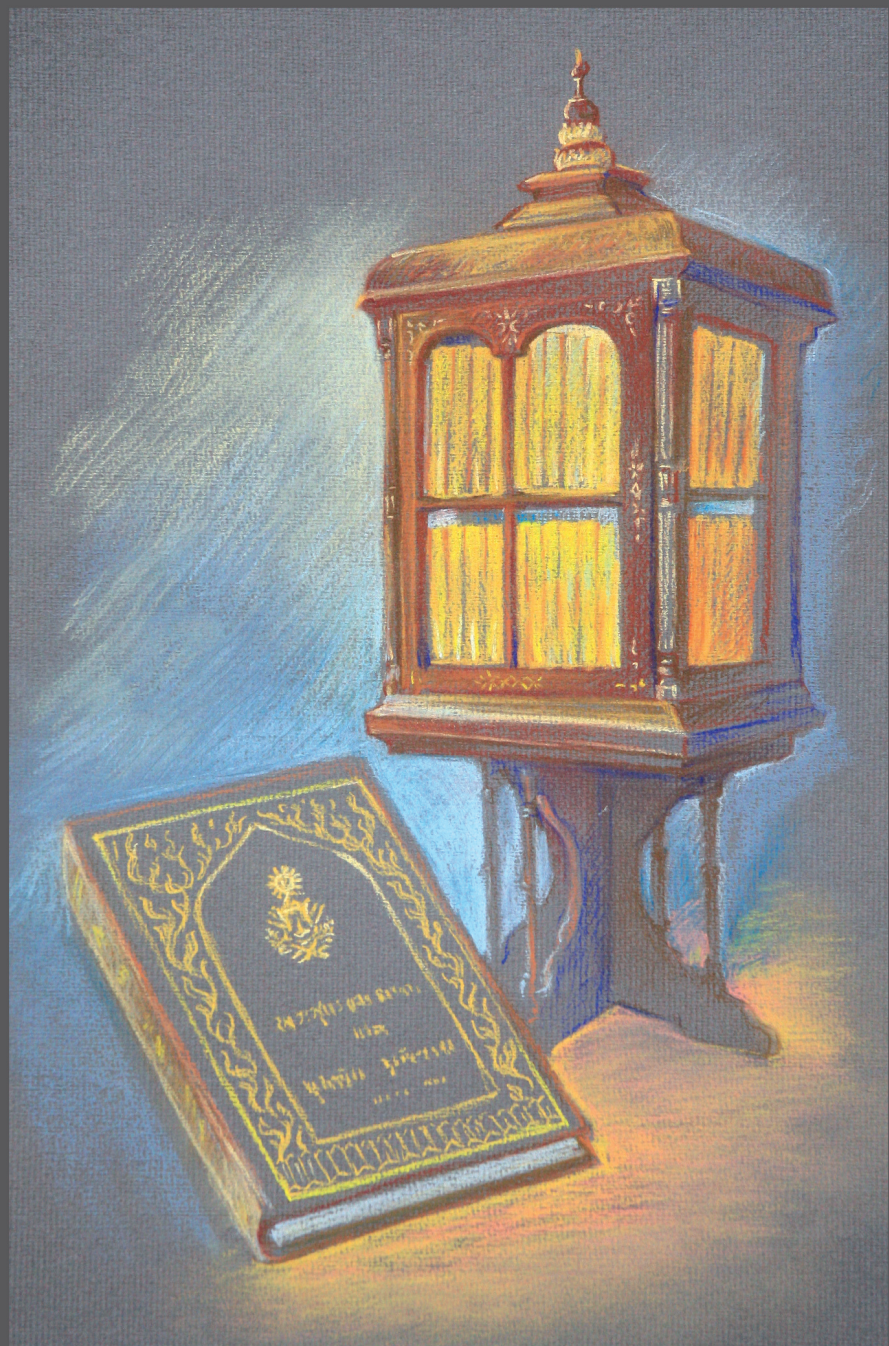
พระเดชพระคุณหลวงปู่มรณภาพแล้ว

จึงอยากตามหาคุณยายซึ่งท่านยังมีชีวิตอยู่

คำถามที่ค้างคาใจ

ตั้งแต่เติบโตมา หลวงพ่อมักจะมีข้อสงสัย อยู่ในใจ เกี่ยวกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด นรก สวรรค์ และกฎแห่งกรรม จึงแสวงหาคำตอบด้วยการ ศึกษาจากตำรา เช่น พระไตรปิฎกและหนังสือธรรมะ ต่างๆ ซึ่งทำให้เข้าใจในระดับหนึ่ง แต่ยังคงสงสัย เพิ่มเติมขึ้นมาว่า เราเกิดมาทำไม ตายแล้วไปไหน อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วเราจะไปสู่เป้าหมาย ของชีวิตได้อย่างไร นรกสวรรค์มีจริงไหม ถ้ามีแล้ว

...คำถามที่ค้างคาใจ...

อยู่ตรงไหน ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วจริงไหม คำถาม
ค้างคาใจเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อดังเสาะแสวงหา
คำตอบของชีวิตจากครูบาอาจารย์ต่าง ๆ นับตั้งแต่
เป็นวัยรุ่น หากรู้ว่าพระพุทธรูปอยู่ตรงไหนก็จะชอบ
เข้าไปถาม เพราะเชื่อว่าจะได้คำตอบจากท่าน เมื่อนึก
ย้อนไปก็รู้สึกว่าเป็นคนค่อนข้างแปลกเมื่อเทียบกับ
เพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน ซึ่งเขาไม่ได้คิดกัน
อย่างนี้ หรือเขาอาจจะคิดแต่ไม่ได้รำพึงรำพันให้ใคร
ฟังก็เป็นได้ ส่วนหลวงพ่อก็ชอบนึก ๆ คิด ๆ วนเวียน
ในเรื่องเหล่านี้เป็นประจำ

ความปรารถนาที่จะได้คำตอบนั้นเป็นแรง
บันดาลใจให้หลวงพ่้ออกเดินทางไปตามสถานที่
ต่าง ๆ เพื่อศึกษาธรรมปฏิบัติ หากทราบว่าที่ไหนมี
ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติธรรมะดีก็จะไปกราบขอศึกษา

...คำถามที่ค้างคาใจ...

ความรู้จากท่านเหล่านั้น ซึ่งท่านก็เมตตาอบรมสั่งสอน และตอบข้อซักถามของหลวงพ่อกันกระทั่งเกิดความแจ่มแจ้งในระดับหนึ่ง หลวงพ่อเองยังซาบซึ้งในความเมตตาของครูบาอาจารย์เหล่านั้นอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่หลวงพ่อมืออยู่คำถามหนึ่งซึ่งใครๆ มักจะพากันตอบอย่างเลียงๆ หรือบ่ายเบี่ยงเกี่ยงคำตอบ นั่นคือคำถามที่ว่านรกสวรรค์มีจริงไหม บางท่านตอบว่าน่าจะมีเพราะพระไตรปิฎกบันทึกไว้อย่างนั้น บางท่านบอกว่าสวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ในใจ บ้างก็ว่าสวรรค์มีไว้ล่อนรกมีไว้ขู่ บ้างก็ยืนยันว่าไม่มีจริง หรือตอบว่าอย่าคิดถึงมันเลยเพราะเป็นเรื่องไกลตัว คำตอบที่ได้ล้วนมีความหลากหลายคล้ายๆ กันอย่างนี้ ถึงที่สุดก็ไม่มีใครกล้ายืนยันกับหลวงพ่อเลย หลวงพ่อคิดว่าถ้าไม่มีก็น่าจะบอกว่าไม่มี ถ้ามีก็ควรบอกว่ามี

...คำถามที่ค้างคาใจ...

แต่ถ้าบอกว่าไม่มีก็ควรอธิบายเหตุผลด้วย ซึ่งถ้า
นำเชื่อถือหลวงพ่อก็พร้อมที่จะเชื่อ ในตอนนั้นคิดไป
ตามประสาเด็ก แต่ในใจลึกๆ ของหลวงพ่อดีนั้น
เชื่อว่านรกสวรรค์น่าจะมีจริง แล้วถ้าผู้ใดตอบว่าไม่มี
ก็จะรู้สึกหมดความมั่นใจในตัวผู้ตอบไปด้วย

ในฐานะเด็กหนุ่มที่กำลังแสวงหาความรู้
อันแท้จริงของชีวิต หลวงพ่อปรารถนาที่จะดำเนิน
ชีวิตให้ถูกต้อง แต่เมื่อไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน
ความสงสัยก็ยังคงมีอยู่ต่อไป ถามใครต่อใครท่านก็
ให้คำตอบได้ไม่จุใจ แม้ท่านจะสามารถตอบทุก
คำถามได้อย่างลึกซึ้ง พร้อมกับแนะนำการทำสมาธิ
ภาวนาให้ด้วย แต่คำตอบเกี่ยวกับเรื่องนรกสวรรค์นั้น
มักจะตอบกันแบบเฉียดๆ ยังไม่มีใครสามารถตอบ
ได้ตรงใจหลวงพ่อ ถึงขนาดว่าหลวงพ่อนำคำถาม

...คำถามที่ค้างคาใจ...

เหล่านี้ไปถามคุณครูที่โรงเรียน ท่านก็ลงความเห็นว่
หลวงพ่อนั้นคงจะสติไม่สมบูรณ์เสียแล้ว ทำให้
หลวงพ่อดึงเก็บคำถามเหล่านี้เอาไว้ในใจเรื่อยมา

ตามหาคุณยาย

หลวงพ่อยังคงเฝ้าแสวงหาคำตอบของชีวิต จนกระทั่งอายุได้ 19 ปี วันหนึ่งหลวงพ่อบันทึกหนังสือ “วิปัสสนาบันเทิงสาร” เป็นนิตยสารที่ถูกอกถูกใจ หลวงพ่อมาก เพราะมีเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม รวมถึงเรื่องราวของพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ และคุณยายอาจารย์ พร้อมกับเรื่องราว อภินิหารที่ท่านทำสมาธิเพื่อปิดลูกกระเบิดในช่วง สงครามโลก ไปนรก ไปสวรรค์ และมีการกล่าวถึง ผลการปฏิบัติธรรมคือ 18 กาย ที่มีอยู่แล้วภายในตัว

...ตามหาคุณยาย...

ทุกคน หลวงพ่อรู้สึกชอบและประทับใจเรื่องกาย
ในกาย แต่ไม่ถึงกับเข้าใจแจ่มแจ้ง รู้แต่ว่าชอบมาก
ที่ได้ทราบว่าคนเรามีกายซ่อนอยู่ภายในเป็นชั้น ๆ
รู้สึกว่าเข้าทำดีเหมือนกัน เขาเขียนเรื่องราวของ
มหาปุณณียาจารย์ได้น่าติดตามมาก มีเรื่องนรก เรื่อง
สวรรค์ เรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องสงครามโลก แล้วก็มี
ภาพของมหาปุณณียาจารย์แต่ละท่าน หลวงพ่อซึ่ง
กำลังอยู่ในช่วงของการแสวงหาคำตอบก็ตั้งใจมาก
ตั้งใจว่าจะต้องไปพบท่านเหล่านั้นให้ได้ โดยเฉพาะ
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
(หนังสือเขียนไว้ว่า “คุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์”)
ซึ่งหลวงพ่อประทับใจในภาพและเรื่องราวของท่าน
เป็นพิเศษ จึงออกตามหาท่านเพราะอยากจะพบ
คุณยายอาจารย์ โดยในขณะนั้นนิตยสารได้ระบุไว้

...ตามหาคุณยาย...

ว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่มรณภาพแล้ว จึงอยากตามหาคุณยายซึ่งท่านยังมีชีวิตอยู่

หนังสือเล่มนั้นลงรูปภาพที่ดูน่าร่ำเรียนเอาไว้ ภาพบางตอนดูเหมือนวัดอยู่ในสวน หลวงพ่อจึงคิดว่าวัดปากน้ำคงเป็นเสนาสนะป่าตามความเข้าใจของผู้ไม่เคยไปสถานที่จริง ได้แต่อ่านจากหนังสือ หลวงพ่อตัดสินใจเดินทางไปวัดปากน้ำครั้งแรกในเดือนเมษายน พ.ศ.2506 ช่วงนั้นคุณยายอายุประมาณ 54 ปี วาดภาพเอาไว้ในใจว่าสถานที่ที่ท่านอยู่ต้องสงบเงียบแล้วก็ร่ำเรียนไปด้วยแมกไม้ แต่ปรากฏว่าพอไปถึงสถานที่แล้วมีแต่อาคารเต็มไปหมด แม้จะยังไม่มากเหมือนในปัจจุบัน หลวงพ่อก็รู้สึกที่ไม่ตรงกับที่วาดฝันเอาไว้ เพราะคิดว่าวัดปากน้ำต้องเป็นวัดป่าที่น่ารื่นรมย์ ถึงกระนั้นก็ยัง

...ตามหาคุณยาย...

ไม่ละความพยายาม ได้เข้าไปถามใครต่อใครในวัดว่า รู้จัก “คุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์” บ้างไหม หลวงพ่อเรียกท่านตามที่อ่านเจอในหนังสือ แต่ทุกคนตอบเหมือนๆ กันว่าที่นี่ไม่มีคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ มีแต่ “ครูจันทร์” หลวงพ่อคิดว่าคงเป็นคนละคนกัน เขาถามว่ามาทำไม ทำไมถึงอยากเจอท่าน ก็ตอบไปว่าอยากจะมาศึกษาธรรม เขาเลยชี้ทางให้ไปปฏิบัติกับพระอาจารย์ทางด้านโน้น ซึ่งหลวงพ่อก็ได้รับความเมตตาจากพระอาจารย์ช่วยอบรมสั่งสอนสมาธิถึงแม้ไม่ได้เจอคุณยาย แต่ยังรู้สึกดีใจว่าเรามีที่นั่งสมาธิแล้ว

ในวันเดียวกันนั่นเอง ขณะที่หลวงพ่อเดินอยู่ภายในวัดก็เห็นโลงทองตั้งอยู่ มีแม่ชีรูปร่างบางท่านหนึ่งนั่งอยู่หน้าโลงศพหันหลังให้ หลวงพ่ोजำรูปถ่าย

...ตามหาคุณชาย...

หน้าโลงได้ว่าเป็นคุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น เหมือนที่เห็นในหนังสือวิปัสสนาบันเทิงสาร ซึ่งเขียนเรื่องราวของท่านไว้น่าตื่นเต้นมาก โดยเฉพาะเรื่องโคตรทองกระบองเพชร และอีกหลายๆ เรื่อง ต่อมาภายหลังจึงทราบว่า แม่ชีที่นั่งหันหลังให้ก็คือคุณยายอาจารย์จันทร์นั่นเอง คงเป็นเพราะยังไม่ได้จังหวะของบุญ จึงพลาดโอกาสที่จะทำความรู้จักกับท่านในวันนั้น

หลวงพ่อกลับมาวัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่งช่วงปิดภาคเรียนในเดือนตุลาคม ตั้งใจว่าจะมาตามหาคุณยายอาจารย์ให้พบ เพราะในใจก็เพรียกหาแต่ท่าน เมื่อไปถึงวัดก็ไปปฏิบัติธรรม คิดว่าจะถามนักปฏิบัติธรรมด้วยกันที่อยู่ข้างๆ ว่ารู้จัก “คุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ ขนนกยูง” ไหม เพื่อจะมีสักคนหนึ่งรู้จัก แต่ทุกคนก็ตอบเหมือนเดิมว่าไม่มี จนกระทั่ง

...ตามหาคุณยาย...

มาเจอเด็กหนุ่มนักปฏิบัติธรรมคนหนึ่งที่มีอายุไล่เลี่ยกัน เป็นนักศึกษาเหมือนกันแต่อยู่คนละสถาบัน พอปฏิบัติธรรมเสร็จก็ถามเขารู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม เขาตอบว่าไม่มีนะ มีแต่ครูจันทร์รูปร่างเป็นอย่างไร หลวงพ่อบอกว่าผอม ๆ เขาเลยตอบว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า เดี่ยวผมจะพาคุณไป หลวงพ่อก็ดีใจว่าอาจจะเป็นบุคคลที่เรา กำลังจะไปพบท่านนี้ก็ได้ ยิ่งระลึกนึกถึงพระคุณของหนุ่มน้อยสทธรรมิกที่ปฏิบัติธรรมด้วยกันท่านนั้น หนุ่มนักศึกษาตอนนี้ท่านก็บวชอยู่เหมือนกัน เพราะท่านรักในการบำเพ็ญสมณธรรมและปฏิบัติธรรม พอเลิกจากปฏิบัติธรรมแล้ว เขาก็พาไปรอที่หน้าหอประดิษฐานสรีระของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ไปเจอคุณยายเดินผ่านมาพอดี ก็เห็นว่าตรงกับภาพในหนังสือวิปัสสนา

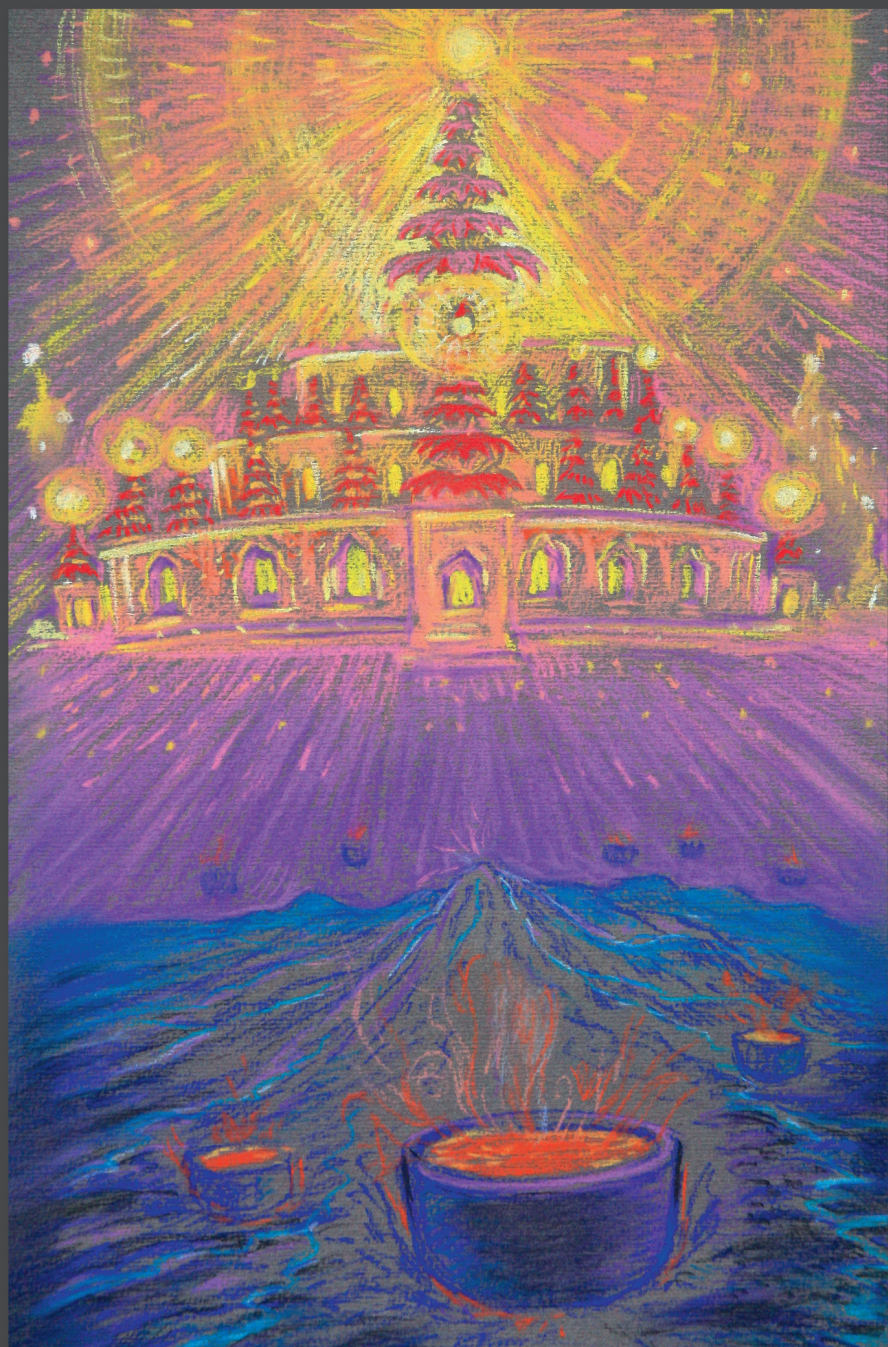
...ตามหาคุณชาย...

บันเทิงสาร หลวงพ่อคิดว่าใช่แล้ว นี่คือคุณแม่
อาจารย์ลูกจันทร์ เพื่อนหนุ่มคนนั้นบอกว่า นั่นแหละ
คือครูจันทร์ หลวงพ่อเลยรู้ว่าเป็นคนเดียวกัน
หลวงพ่อดีใจมาก เห็นท่านมีรูปร่างผอมบางเดิน
ตัวปลิว ดูเหมือนวันนั้นท่านกำลังจะไปงานศพ ณ
ที่แห่งหนึ่ง หลวงพ่อก็ก้มมือไหว้ ท่านก็ยกมือรับไหว้
พลาบพูดว่า “สวัสดี เอ่อ วันหลังค่อยพบกันนะ
เดี๋ยวต้องไปธุระก่อน” ท่านพูดไปเดินไป เดินเร็ว
จริงๆ ยังไม่ทันได้คุยอะไรกัน แต่ในที่สุดก็ได้พบท่าน
แล้ว

คำตอบนี้ที่รอคอย

ถัดจากวันที่ได้พบคุณยายที่หน้าหอประดิษฐานสรีระของพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ หลวงพ่อเดินทางไปพบคุณยายอีกครั้งที่บ้านพักของท่าน คราวนี้ได้นั่งสนทนาธรรมกับท่านสมปรารถนา หลวงพ่อกราบเรียนถามคุณยายว่า นรกสวรรค์มีจริงไหม คุณยายตอบเรียบๆ ง่ายๆ อย่างไม่มีพิธีรีตอง ราวกับว่าการไปเยือนนรกสวรรค์ของท่านนั้นเป็นเรื่องง่ายตายเหมือนการไปตลาดว่า “มีจริงค่ะ ยายไปมาแล้ว ไปช่วยพ่อของยาย

...คำตอบนี้ที่รอคอย...

พ่อของยายตายแล้วตกรก เพราะดื่มเหล้าวันละ 10 สดางค์ ยายเข้าถึงพระธรรมกายแล้วไปช่วย พ่อขึ้นมาจากนรก ยายไปช่วย ยายไปเห็นเลย” แล้วท่านก็เล่ารายละเอียดของเรื่องราวการเดินทาง ไปพบพ่อในปรโลกว่า พ่อของท่านไม่ได้อยู่ใน มหานรกแต่ตกอยู่ในยมโลกเท่านั้น เพราะว่ายังมี บุญจากการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนารองรับเอาไว้ คุณยายจึงอาราธนาพระธรรมกายที่ท่านเข้าถึง นำพาพ่อของท่านไปไว้บนสวรรค์ ไปอยู่ในวิมาน เล็กๆ ที่แสนจะเก๋ เพราะวัดก็เข้าเหล้าก็กิน แต่ว่ากิน เหล้ามากกว่าเข้าวัด แล้วท่านก็ถามหลวงพ่่ว่า “คุณอยากไปไหมล่ะ” หลวงพ่อตอบท่านว่า “อยากไป” “คุณทำให้ได้ธรรมกาย ยายจะสอนให้ แล้วเดี๋ยวก็ไปด้วยกัน” คำพูดของท่านช่างมีพลัง

...คำตอบนี้ที่รอคอย...

เหลือเกิน ทำให้หลวงพ่อรู้สึกมั่นใจและมีกำลังใจ
อยากทำให้ได้อย่างท่าน จากนั้นก็ถามคำถามกับ
ท่านเพิ่มขึ้นอีก ซึ่งท่านไม่เคยอับจนในคำถามเลย
ท่านทำลายความสงสัยของเราให้หมดสิ้นไป ทั้ง ๆ
ที่ท่านไม่รู้หนังสือ อ่านหนังสือไม่ออก คำตอบของ
ท่านมีเพียงไม่กี่คำ แต่เป็นเสมือนคำสำเร็จรูปและเป็น
ที่สุดของคำตอบ เหมือนเรากำลังอยู่ในห้องทึบ ๆ
มืด ๆ ต่อเมื่อได้ยื่นคำตอบของท่านแล้ว เหมือนท่าน
เปิดไฟในห้องให้สว่างขึ้น ทำให้เราเห็นและเข้าใจ
หายสงสัยในทันที

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อจึงตัดสินใจ
เปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองอย่างสิ้นเชิง จนถึง
ทุกวันนี้ คำตอบของคุณยายทำให้หลวงพ่อยอม
อุทิศทั้งชีวิตตั้งแต่อายุได้ 19 ปี คุณยายเป็นผู้ทำให้

...คำตอบนี้ที่รอคอย...

หลวงพ่อมั่นใจในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องพระรัตนตรัยภายในและกฎแห่งกรรม ซึ่งกล่าวว่าการกระทำทางกาย ทางวาจา ทางใจ ล้วนส่งผลไม่ว่าดีหรือชั่ว ทำให้ไปสู่ทุกคติคือ นรก เปต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน หรือสุคติคือ สวรรค์ เป็นต้น

ถ้าหากไม่มีมหาปุชฌายาจารย์บังเกิดขึ้น เพื่อค้นคว้าวิชาความรู้ต่อจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วนำมาเผยแพร่ เราคงดำเนินชีวิตให้ถูกต้องได้ยาก เพราะเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงดับขันธ-ปรินิพพานนานไปแล้ว เราก็ขาดความมั่นใจว่าภพหน้า มีไหม ปรโลกมีไหม นรกสวรรค์มีไหม ทำดีได้บุญ ทำชั่วได้บาปจริงไหม ด้วยเหตุนี้เอง หลวงพ่อจึงถวายตนเป็นศิษย์กับคุณยาย เพื่อเรียนธรรมะและปฏิบัติธรรม

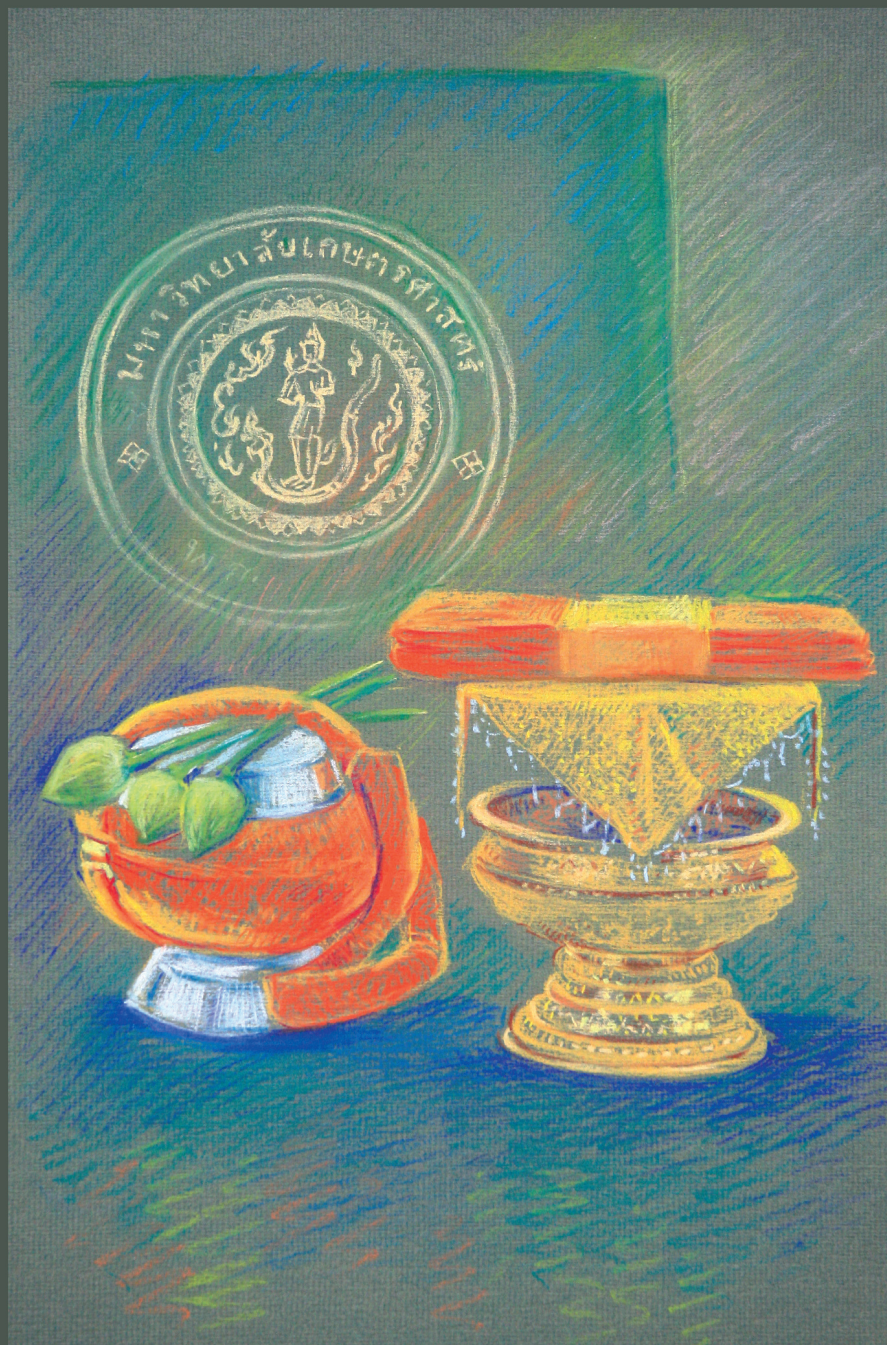
...คำตอบนี้ที่รอคอย...

พร้อมกับเรียนหนังสือไปด้วย ซึ่งหลวงพ่อก็ว่าการเรียนหนังสือเป็นเรื่องรอง เพราะโรงเรียนยังขาดความรู้อันสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องนรก เรื่องสวรรค์ โดยมากแล้วจะสอนแต่วิชาความรู้เพื่อการทำมาหากิน ซึ่งไม่สามารถทำให้หลวงพ่อยายสงสัยได้ สำหรับหลวงพ่อก็แล้วมีเพียงคุณยายอาจารย์เท่านั้นที่กล้ายืนยันในเรื่องเหล่านี้ และให้คำแนะนำว่า จะสอนให้

หลวงพ่อบวช

หลังจากที่คุณยายืนยันกับหลวงพ่่ว่า ถ้าเข้าถึงพระธรรมกายแล้วจะสามารถไปเยือนนรกสวรรค์ได้ หลวงพ่อก็ยิ่งมั่นใจและสนใจมากขึ้น อยากจะพิสูจน์และทำให้ได้เหมือนอย่างคุณยาย เพราะการพิสูจน์ด้วยตนเองเท่านั้นที่จะทำให้คำตอบสมบูรณ์ที่สุด สำหรับผู้ที่ได้ยินได้ฟังเรื่องราวเหล่านี้แล้วยังไม่ได้พิสูจน์ หรือได้พิสูจน์แต่ยังไม่ถูกหลักวิชา ก็ไม่ควรด่วนสรุปว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีจริง ด้วยคิดว่าตนเองทำไม่ได้แล้วคนอื่นจะต้องทำไม่ได้เหมือนกัน

...หลวงพ่อบวช...

การด่วนสรูปเช่นนี้จะเป็นบาปและขัดขวางตัวเองในการแสวงหาความเป็นจริงของชีวิต เราต้องทำให้ถูกหลักวิชาเสียก่อน เพราะถ้าถูกหลักวิชาแล้วจะสามารถทำได้จริงทุกคน คนที่ทำได้แล้วก็มีอยู่ การพิสูจน์ด้วยตนเองจนค้นพบจึงเป็นการตอกย้ำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป

หลวงพ่อบัณฑิตใจมากเมื่อได้ยินคำตอบจากคุณยายและตั้งใจว่าจะทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ให้ได้ หลวงพ่อเชื่อว่า การบวชเป็นหนทางที่ดีที่สุด เพราะจะมีโอกาสศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเต็มที่ ถ้าบวชแล้วคงจะมีความสุข เพราะอยากบวชมานานแล้ว ตั้งแต่ยังเรียนหนังสือ ตอนนั้นจึงขอคุณยายบวช จะไม่เรียนต่อทางโลก แต่คุณยายบอกว่าต้องไปเรียนให้จบ

...หลวงพ่อบวช...

เพื่อ “เป็นบัณฑิตทางโลกเสียก่อน แล้วค่อยมาเป็น
นักปราชญ์ทางธรรม” นี่คือคำของคุณยายที่หลวงพ่
ยังจดจำได้ขึ้นใจ ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งหน้าตั้งตาเรียน
ต่อไป แต่ใช้เวลาส่วนมากเพื่อศึกษาธรรมะกับคุณยาย
โดยตลอด ถ้าสอบเข้าก็มาบ่าย สอบบ่ายก็มาเขียน
ความอยากบวชทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายเรื่องอื่นๆ
ไปหมด สิ่งใดที่เคยเป็นเรื่องสนุกสำหรับหลวงพ่
ก็หมดความหมายไป

ความประทับใจในตัวคุณยาย

ในช่วงเรียนธรรมะกับคุณยายที่บ้านหลังเล็ก หลวงพ่อสังเกตคุณยายอย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก ท่านเป็นผู้เฒ่าอายุประมาณห้าสิบปีเศษ ร่างกาย ผอมบาง เนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทว่าผิว เรียบตึง นวลผ่อง ดูสะอาดสะอ้านน่าเข้าใกล้ จุดเด่น ของท่านอยู่ที่ดวงตา ซึ่งแลดูเด็ดเดี่ยว สุกใส เหมือน มีความบริสุทธิ์ลึกๆ แฝงอยู่ภายใน ฉายแววออกมา ทางลูกนัยน์ตา หลวงพ่อชอบดวงตาของท่านมาก เพราะสัมผัสได้ถึงความสุขใส ความเมตตา และ ภูมิปัญญาที่ซ่อนเร้นอยู่ ทำให้ทุกคนเคารพรักและ นับถือ

...ความประทับใจในตัวคุณยาย...

อีกสิ่งหนึ่งที่หลงพอชื่นชอบมากคือ ทำนั้งของท่าน ทำนั้งขัดสมาธิของคุณยายแลดูสง่ามาก เราเคยได้ยินคำว่า “ทำสมาธิคู่บัลลังก์ ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติมั่น” มาแล้ว พอเห็นยายก็จะนึกถึงคำนี้ กายของท่านตั้งตรง ไม่เคยเห็นท่านนั่งหลังงอโค้ง หรือเผลอหลับ ปกติแล้วท่านนั่งตัวตรงหลังพื้งอากาศ ยึดตั้งฉากอย่างเป็นธรรมชาติ โครงร่างของท่านดี และเหมาะกับทำนั้งขัดสมาธิมาก

นอกจากรูปร่างหน้าตาลักษณะท่าทางของท่านที่ดูสงบเสงี่ยมแล้ว หลวงพอยังชอบความเรียบง่ายของท่าน ที่พักของท่านสะอาดเป็นระบบระเบียบ ที่นอน ที่นั่งสมาธิ ที่สอนธรรมะ และที่รับแขก ล้วนอยู่ในที่เดียวกัน ทุกอย่างสะอาดสะอ้าน ท่านจะนั่งอยู่ด้วยความสงบเสงี่ยม นิ่งๆ เงียบๆ และ

...ความประทับใจในตัวคุณยาย...

เรียบง่าย หลวงพ่อประทับใจทั้งความสะอาดของสถานที่และเนื้อตัวของท่าน จึงมีความรู้สึกว่ นี่แหละคือบุคคลที่เราจะมอบกายถวายชีวิตฝากตัวเป็นศิษย์ท่าน

เวลาสนทนากับคุณยาย ท่านจะพูดจาเรียบๆ ช่วรงแรกๆ ที่หลวงพ่อบพบท่าน ท่านไม่ได้เรียกตนเองว่ายาย ท่านใช้สรรพนามของท่านเอง เพราะสมัยนั้นบางคนเรียกท่านว่าป้าบ้าง น้าบ้าง แม่อาจารย์บ้าง ครูบ้าง หลายๆ คนเรียกท่านว่าครู ส่วนหลวงพ่อก็เป็นคนแรกของโลกที่เรียกท่านว่า “ยาย” ดูเหมือนจะถูกใจท่าน ท่านเองก็ชอบ หลวงพ่อเรียกแล้วก็สบายใจ หลังจากนั้นไม่นานทุกคนก็พากันเปลี่ยนมาเรียกท่านว่า “คุณยาย”

gore In My Heart!

2 เรียนธรรมะกับคุณยาย

บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1 ◦ เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ ◦ สะงาธาดูธรรม
หนีฟอมาหาคุณยาย ◦ เมื่อคุณยายป่วย ◦ ฝากดวงแก้ว ◦ ความรู้คู่ความสุข

...เรียนธรรมะกับคุณชาย...

การช่วยเหลือเกื้อกูล
สรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย
เพียงแค่นั่งเฉย ๆ
เราจะสามารถทะลุผ่านมิติต่าง ๆ
ไปเป็นอิสระและเป็นสุขได้
หลวงพ่อก็อยู่เรียนธรรมะ
กับคุณยายนับตั้งแต่นั้นเรื่อยมา

บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1

สถานที่เรียนธรรมะของหลวงพ่อบุญยุคแรกเริ่มคือบ้านหลังเล็กภายในบริเวณวัดปากน้ำภาษีเจริญ ถือได้ว่าเป็นบ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 บ้านหลังนี้เตี้ยกว่าหลังติด ๆ กันซึ่งสูงกว่า เวลาเพื่อนบ้านเขานึกอยากเทศะมูลฝอยก็จะสาธิตกรรมลงมาบนหลังคาบ้านคุณยาย แล้วชั้นบนก็เปิดเทปธรรมะที่ตัวเจ้าของบ้านเองอัดไว้ หลังจากไปฟังวัดโน้นวัดนี้มาแล้วจึงพูดอัดเทปแล้วเปิดทิ้งเอาไว้ ส่วนข้างล่างเปิดโทรทัศน์ แล้วเจ้าตัวก็ไปอยู่หลังบ้าน ไปคุยกับคนอื่น

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

เลยไม่รู้ว่าจะเปิดให้ใครฟัง ถึงกระนั้นคุณยายก็อยู่อย่างมีความสุข

บ้านหลังเล็กนี้สะอาดมากทีเดียว คุณยายเชิดจนสะอาดตั้งแต่บันไดทางขึ้น ทั้งลูกนอนบันไดข้างใต้ ข้างบน เช็ดหมดจดรอบด้าน บ้านนี้มีหน้าต่างโบราณแบบแปลกๆ คือ ขอบสูงห่างจากพื้นที่นั่งสักคืบหนึ่ง แล้วคุณยายก็นั่งริมหน้าต่างตรงนั้นนอนตรงนั้น รับแขกตรงนั้น สอนธรรมะก็ตรงนั้นด้วย คุณยายมีช่องเก็บยาที่ไม่มีฝาปิด เป็นที่เปิดโล่งซึ่งท่านเชิดจนสะอาดแล้วนำขวดยามาเรียงพืเรียงน้อง คือเรียงขวดตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึงขนาดใหญ่ตามลำดับ เรียงเป็นชั้นๆ น่ารักน่าใช้ ดูแล้วสบายตาพาสบายใจ หลวงพ่อเห็นท่านอยู่ตรงนั้นที่เดียวตลอด แต่สะอาดเรียบร้อย ดูน่าเลื่อมใส

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

ยังสงสัยว่าทำไมท่านไม่เบื่อกับการอยู่ตรงนั้น เข้าใจว่าเป็นเพราะท่านหยุดใจได้แล้ว จึงไม่ต้องการอะไรมาก มีเพียงของใช้จำเป็นนิดๆ หน่อยๆ ก็มีความสุขได้แล้ว

สำหรับของใช้ในบ้าน คุณยายสามารถทำของที่ไม่มีมูลค่าหรือของที่เขาไม่ใช่แล้วให้มีคุณค่าได้ ไม้ที่ปูชั้นล่างของบ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1 ท่านก็ไปเก็บเอามาจากที่เขาทิ้ง ทำความสะอาดแล้วนำมาไว้ที่ชั้น 1 ส่วนเก้าอี้รับแขกของท่านมี 2 ตัว ใดๆ ก็อย่างกันนั้น ท่านเซ็ดเสียจนขึ้นเงา เป็นเก้าอี้ติดแอร์ที่เรียกว่าเก้าอี้ติดแอร์เพราะกันทะเล แต่ยังมีโครงและพนักพิงสามารถทำแขนได้ ส่วนอีกตัวไม่มีที่พิงแขนแต่มีกัน แล้วตรงกลางก็เชื่อมด้วยโต๊ะรับแขก เป็นโต๊ะที่เจ้าของเขาทิ้งแล้วเหมือนกัน คุณยายนำกลับมา

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

ใช้ใหม่โดยเช็ดให้สะอาด แล้ววางที่ใส่ชวดน้ำ
ซึ่งทำจากหวายไวนันโตะ

ปกติแล้วแก้อี้จะประกอบไปด้วยชิ้นส่วน
ต่างๆ ที่นำมาต่อกันขึ้นเป็นแก้อี้ เหมือนกับ “คน”
ที่ปกติแล้วจะต้องประกอบไปด้วย หัว แขน ตัว ขา
และส่วนอื่นๆ โบหนาก็ต้องมีคิ้ว ตา จมูก ปาก หู
เป็นต้น แก้อี้ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเวลาคุณยาย
เช็ดทำความสะอาดก็เหมือนเราเช็ดหน้า คือมีอะไร
เช็ดหมดทุกอย่าง เวลาเราล้างหน้าเราก็ล้างหมด
ล้างศีรษะเราก็ล้างหมด คุณยายก็ทำอย่างนั้น
บางอย่างท่านทำให้ดู บางอย่างท่านสอน คือ
ทั้งแนะ ทั้งนำ และทำให้ดู คุณยายเช็ดแก้อี้ของท่าน
หมดทุกซอกทุกมุม ถ้าเป็นเราคงไม่เช็ดข้างใต้ แต่
คุณยายเช็ดไปถึงข้างใต้ ส่วนชวดน้ำรับแขกท่านก็

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

เก็บขวดเก่ามาทำความสะอาดอย่างดี ล้างทั้งข้างนอก ทั้งข้างในจนสะอาดแล้วตากให้แห้ง จากนั้นจึง เช็ดคราบน้ำออก พอหมดกลิ่นไม่พึงประสงค์และ สิ่งสกปรกแล้วจึงนำมาใส่น้ำฝนเพื่อใช้รับแขก คุณยายรองน้ำฝนโดยนำผ้ามากรองที่ปากท่อของ ราน้ำเพื่อไม่ให้เศษผงไหลลงไปในชั้นแรก และยังมี ผ้ากรองที่ฝาดุ่มอีกหนึ่งชั้นเพื่อให้แน่ใจว่าน้ำที่รองได้ นั้นสะอาดปราศจากฝุ่นละออง สามารถนำไปบรรจุ ขวดได้

เราจะเห็นได้ว่าคุณยายมีใจละเอียดอ่อน แม้แต่งานหยาบก็สามารถทำให้ละเอียดประณีตได้ สิ่งเหล่านี้สามารถนำมาเป็นมิเตอร์หรือบรรทัดฐานใน การวัดตัวเราเองได้ว่างานหยาบของเรานั้นสามารถ ทำได้ละเอียดอย่างคุณยายหรือไม่ ถ้าหากเราต้องการ

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

มีใจละเอียดลุ่มลึกในสมาธิเหมือนอย่างคุณยาย เราต้องทำงานหยาบของเราให้ละเอียดด้วย ถ้าเรายังไปไม่ถึงจุดนั้น เราต้องแก้ไขให้ดี เพราะคุณยายละเอียดทั้งงานหยาบ (งานทั่วๆ ไป) และงานละเอียด (การทำสมาธิ)

เวลาคุณยายอยู่บ้านหลังเล็กที่วัดปากน้ำ ท่านไม่ใช่พัตลม แต่ท่านเอามาให้หลวงพ่อใช้ เป็นพัตลมที่เก็บมาตั้งแต่สมัยอดีต เวลาทำงานจะร้องเสียงดังครวญคราง รำพึงรำพัน หันซ้ายทีก็ร้องลั่น แล้วก็สะดุกกิกๆ หันมาอีกทีก็ร้อง คล้ายๆ จะบอกเราว่ากำลังทำงานอยู่ ถึงแม้จะทำงานได้ไม่สมบูรณ์นัก แต่คุณยายก็ไม่ได้เห็นว่าของเกานี้เป็นของไม่มีค่า ท่านยังคงใช้สอยอย่างประหยัดและคุ้มค่าเสมอ

เพราะฉะนั้นความสะอาดและเป็นระเบียบ

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

เรียบร้อยของคุณยายจึงเป็นที่ยินดีของผู้มาเยือนทุกคน เริ่มตั้งแต่หน้าบ้านเป็นต้นไป หลวงพ่อเองเวลาไปนั่งธรรมะกับท่าน บางวันเห็นท่านเอาผ้าโพกศีรษะจนเกือบจำท่านไม่ได้ ท่านเอาบันไดพาตมนั่งไม้ด้านนอกบ้านแล้วเช็ดถูฝาบ้านอย่างชะมัดเข้มข้น พอเดินเข้าไปใกล้ๆ เห็นเป็นคุณยาย ก็ถามท่านว่ากำลังทำอะไร ท่านตอบว่ากำลังเช็ดฝาบ้าน หลวงพ่อถามอีกว่า ข้างนอกเขาเช็ดกันด้วยหรือ ท่านตอบว่าต้องเช็ด เราต้องเช็ดบ้านทั้งข้างนอกและข้างในจึงจะสะอาดดี แล้วท่านก็สอนว่าถ้าบ้านไหนมีหยากไย่รุงรังที่ประตูหน้าต่าง สมบัติจะไม่เข้าบ้านเพราะติดตรงหยากไย่ เราก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมสมบัติติดตรงหยากไย่ จึงคิดว่าพอคนเขามาเห็นบ้านรกรุงรังเขาก็ไม่เข้า พलयหมดความศรัทธาและไม่อยากทำบุญ

...บ้านกัลยาณมิตรหลังที่ 1...

ไปด้วย หมายความว่า เราจะชนะใจเขาได้นั้น เขาต้องเห็นความน่ารักของบ้านและตัวเรา เขาจะมองเห็นหัวใจอันสะอาดใสอันของเจ้าของบ้านได้ก็ต้องเริ่มจากตัวบ้าน ประตูบ้าน ฝาบ้าน ผนังบ้าน แล้วเข้ามาในบ้าน ความรักสะอาดของคุณยายนี่เองเป็นคุณวิเศษที่จับต้องได้ ทำให้ท่านเป็นที่รักเคารพศรัทธา มีลูกศิษย์ลูกหามากมายมาเต็มบ้าน ล้นบ้าน แล้วก็ต้องย้ายมาอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ ซึ่งเป็นบ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 2 ภายในบริเวณวัดปากน้ำภาษีเจริญ บ้านหลังใหม่ก็สะอาดอย่างเดียวกัน เพียงแต่ใหญ่กว่าเดิม แล้วคุณยายก็ทำให้สะอาดเรียบร้อยแบบเดิม คนก็แย่งกันเข้ามานั่งเต็มไปหมด เพราะเข้ามาแล้วรู้สึกสบายใจ

เริ่มเรียนธรรมะใหม่ ๆ

ช่วงที่เริ่มเรียนธรรมะกับคุณยายใหม่ ๆ ราวปี พ.ศ. 2506 - 2507 นั้น หลวงพ่ออายุ 19 - 20 ปี หลังจากที่ถามคุณยายเรื่องนรกสวรรค์จนได้รับคำตอบแล้ว วันถัดมาท่านก็ให้หลวงพ่อลงมือปฏิบัติธรรม โดยท่านสั่งหลวงพ่อว่า “คุณนั่งไป นั่งไป นั่งไป” หลวงพ่อจึงนั่งอยู่อย่างนั้น ซึ่งท่านเองก็นั่งด้วย เพราะฉะนั้นก้าวแรกของหลวงพ่อคือการนั่งสมาธิ ถ้าเราซักถามกันเพียงอย่างเดียวก็จะไม่ได้เห็นของจริง สมดังภาษิตที่ว่า “ลิบปากว่า ไม่เท่าตาเห็น”

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ถ้าไม่นั่ง ก็จะไม่หายสงสัย เราฟังทฤษฎีมาแล้วว่า ต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเราก็ต้องนำมาปฏิบัติ ด้วยตัวของเราเอง ไม่มีใครสามารถทำแทนเราได้ แม้แต่คุณยาย เมื่อปฏิบัติแล้วจึงเกิดปฏิเวธ คือ ประสบการณ์ภายใน ซึ่งต้องบังเกิดขึ้นกับตัวเอง เท่านั้น คุณยายจึงให้หลวงพ่อนั่งไปเรื่อย ๆ ก่อน สมัยนั้นยังอยู่ในวัยหนุ่ม ยังไม่รู้สึกเมื่อยเท่าไร รู้สึก สนุกและสบายใจ มีความสุข คือไม่ได้คิดอะไรมาก พอถึงเวลาเย็นคุณยายต้องไปเข้าโรงงานทำวิชา ท่านก็บอกหลวงพ่อกว่า “คุณนั่งอยู่ตรงนี้ เดี๋ยวยายไป เข้าที่ก่อน”

เมื่อมีโอกาสหลวงพ่อก็ถามคำถามต่าง ๆ กับคุณยายบ้าง สิ่งที่หลวงพ่อดูซักถามท่านนั้นส่วนมาก เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีใครถามกัน ในบรรดาศิษย์ของ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

คุณยายนั้นมีแต่หลวงพ่อกับลูกหลานมากที่สุด คือถามทุกเรื่อง ชักไปคุยไป แต่ท่านไม่ได้รำคาญหลวงพ่อดีแต่อย่างใด พอหลวงพ่อดำฟังคำตอบแล้วก็จะกระเถิบๆ ไปนั่งใกล้ๆ ท่าน เพื่อฟังให้ชัดๆ ท่านก็ไม่ว่าอะไรเพราะท่านเอ็นดูหลวงพ่อกับหลาน เห็นว่าเรารักธรรมะและมานั่งสมาธิกับท่านทุกวัน นานวันเข้าหลวงพ่อก็เริ่มคุ้นว่าเรื่องนรกสวรรค์กับการช่วยทุกข์มนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติของท่าน สิ่งที่แปลกคือเวลาท่านตอบคำถามของหลวงพ่อนั้น คำตอบจะไม่จบเท่าที่ถาม แต่จะทิ้งท้ายให้ชวนติดตามตอนต่อไป เวลาตอบท่านจะตอบกับหลวงพ่อย่างหนึ่ง แต่ตอบกับแขกคนอื่น ๆ แบบเรียบ ๆ ธรรมดา ๆ ฟังแล้วจบในตัว ไม่รู้ว่าจะถามอะไรต่อได้อีก เพราะคำตอบจบอยู่ในตัวแล้ว

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

นิกย้อนหลังไปยังอัครรรยไใจว่า ท่านเหมือนจะจงเราไปเรื่อย ๆ หลวงพ่อสงสัยว่าท่านเอาความรู้เหล่านั้นมาจากไหน ไม่เห็นท่านอ่านหนังสือหรือค้นคว้าจากตำราเล่มใดและท่านยังอ่านหนังสือไม่ออกอีกด้วย แม้แต่ตัวเลขก็อ่านไม่ออกถึงขนาดว่าเวลาดูปฏิทินยังต้องใช้วิธีจดจำเอาว่า ช่งนี้วันอาทิตย์ จันทร อังคาร พุธ พฤหัสดี ศุกร์ เสาร์ แต่ทำไมท่านสามารถตอบคำถามได้อย่างลุ่มลึกตอนนั้นหลวงพ่อรู้สึกว่าคำถามของเรานี้ลึกทีเดียวแต่กลับเป็นเรื่องง่าย ๆ สำหรับท่าน นับเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก ท่านสามารถตอบได้ไม่ช้าเกินไป เพราะคำถามของหลวงพ่อก็ไม่ช้าเหมือนกัน ถามคำถามไปเรื่อย ๆ ทั้งเรื่องภพภูมิ เรื่องชาติ เรื่องโลก เรื่องจักรวาลโดยนิกไม่ถึงว่าคนไม่รู้หนังสือจะตอบได้ บางครั้ง

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ลองเอาเรื่องในพระไตรปิฎกมาถาม ท่านก็ระลึกชาติไปยาวนานเอามาตอบได้อีก การสนทนาธรรมกับท่านจึงสนุกและน่าติดตามมากทีเดียว บางคำถามฟังแล้วนึกว่าท่านจะไล่เราออกไป แต่ท่านกลับตอบเรียบๆ เฉยๆ เช่น ถามว่า “ยาย คนเกิดมาจากไหน มนุษย์มาจากไหน” ถามเรื่อยไปจนกระทั่งถึงปฐม-มนุษย์

ใครๆ อาจไม่เข้าใจหลวงพ่อบอกว่าทำไมชอบถามแปลกๆ แต่นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อสงสัยจริงๆ จึงนำมาถามคุณยาย แล้วท่านก็ตอบอย่างมีเหตุผล ยิ่งรู้ยิ่งสนุก หลวงพ่อถามต่ออีกว่า ภพภูมิต่างๆ นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร กายต่างๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปรพพรหม ถามไปเรื่อย ๆ ซึ่งท่านตอบได้หมด ถามต่อไป

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

จนถึงกายของสัตว์เดรัจฉาน เปอต อสุรกาย สัตว์นรก คำตอบของท่านเหมือนพลิกของคว่ำให้หงายขึ้น บอกหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วหลวงพ่อก็ถามถึง พระธรรมกายซึ่งท่านก็ตอบได้อีก

คำตอบที่หลวงพ่ได้จากคุณยายนั้น เสมือนเรา ยืนอยู่หน้าห้องที่ประตูปิดสนิท แล้วท่านมาเปิดประตู พร้อมกับผลักเราเข้าไปในห้อง ทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ช่างใน หรือคล้ายๆ ยืนอยู่หน้าประตูเครื่องบินที่กำลัง ทะยานไปบนท้องฟ้า แล้วท่านก็เปิดประตูพร้อมกับ ผลักเราลงไปลอยอยู่กลางอากาศ ทำให้เห็นอะไรได้ชัดเจน คำตอบของท่านยอดเยี่ยมมากทีเดียว หลวงพ่อยังนึกไม่ถึงว่า คนไม่รู้หนังสืออย่างท่านจะสามารถตอบ คำถามแบบนี้ได้ ท่านบอกว่า “ยายเห็นอย่างไรก็พูด ออกไปอย่างนั้น” คือพูดตามภาพที่เห็นในสมาธิ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

เพราะอย่างนี้เอง ใจจึงจดจ่ออยู่กับท่าน ได้ปฏิบัติธรรมลุ่มลึกเรื่อยไปตามลำดับ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านนำไปถึงจุดที่สามารถเข้าใจได้ว่า เป้าหมายชีวิตของเราคืออะไร คำว่า “เรา” ในที่นี้คือ หลวงพ่อกับท่าน เพราะอยู่กันสองคน เมื่อได้รู้เป้าหมายชีวิตแล้ว ท่านยืนยันว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วยาวนาน ท่านอธิบายว่าที่ท่านมาอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็เพราะเป้าหมายของชีวิตที่จะไปรู้วิญญูะ ซึ่งเป็นเรื่องเก่า ไม่ใช่เรื่องใหม่ หลวงพ่อจึงถามท่านว่าแล้วเรื่องเก่าเป็นอย่างไร ท่านได้อธิบายเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งท่านเล่าวันเดียวไม่จบ ต้องฟังต่ออีกในวันถัดไป

คงเป็นเพราะหลวงพ่อยังอยู่ในวัยหนุ่ม จึงอยากรู้ อยากรู้เห็น อยากรู้เข้าใจสิ่งต่างๆ บางเรื่อง

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ไม่น่าถาม แต่ก็ยังถาม ถึงกระนั้นคุณยายก็เมตตา
เอ็นดูหลวงพ่อเสมอ ไม่ถือสาหลวงพ่อแต่อย่างใด
ครั้งหนึ่งช่วงที่ท่านยังเคี้ยวหมากอยู่ อันที่จริงท่าน
ไม่เคยเคี้ยวมาก่อน แต่มีคนมาชวนท่านเคี้ยวท่านก็
เคี้ยว พออยู่ว่างๆ ก็เคี้ยวไปเรื่อย ๆ ทำทางท่าน
เฉย ๆ แล้วหลวงพ่อก็ชอบจิ้มเต้าปูนในเชี่ยนหมาก
ท่านบอกว่า “อย่าจิ้มเคี้ยวหมากมันยับปากยาย”
เราไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ถามท่านว่ามันเกี่ยวอะไร
จิ้มตรงนี้ไปยันตรงนั้นหรอ ไม่รู้ว่าเป็นภาษาหมาก
แต่ท่านเลิกได้เพราะหลวงพ่อ หลวงพ่อถามท่านว่า
“อร่อยตรงไหน ถ้าอร่อยจะเคี้ยวดูบ้าง” พอวันรุ่งขึ้น
เชี่ยนหมากก็หายไป นับตั้งแต่นั้นมา ท่านก็ไม่เคี้ยว
หมากอีกเลย

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

เนื่องจากหลวงพ่อกาไมทันได้พบพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงเรียนรู้เรื่องราวจากคุณยายเป็นส่วนใหญ่ เรียกได้ว่า 99.99% ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยนั้นเรียนรู้จากครูบาอาจารย์ท่านอื่นในรุ่นเดียวกับคุณยาย แต่เรื่องหลักๆ นั้นได้จากท่าน เพราะอยู่กับท่านและคุ้นเคยกับท่านมากกว่า พอเจอท่านแล้วก็รู้สึกรักและผูกพัน ท่านเองก็เอ็นดู ไม่ถือสาหลวงพ่อกุญๆ แล้วท่านก็รำพึงว่า “คุณรู้ไหมนี่ หลวงพ่อวัดปากน้ำใช้ให้ยายไปตามคุณมา(เกิด)ตอนสงครามโลกครั้งที่สอง” หลวงพ่อบอกว่าไม่รู้ ฟังครั้งแรกยังรู้สึกประหลาดใจ แต่ชอบฟัง เลยถามท่านว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร ท่านบอกว่าเรื่องเป็นอย่างนี้ จากนั้นหลวงพ่อก็พยายามแสวงหาที่มาที่ไปของคำกล่าวนี้นี้ด้วยตัวเอง แต่กว่าจะ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ได้คำตอบก็ใช้เวลาพอสมควร คุณยายมักบอกกับหลวงพ่อกว่า “คุณนั่งไป คุณนั่งไปก่อน” หลวงพ่อจึงต้องนั่งปฏิบัติธรรมไปเรื่อย ๆ โดยเก็บความกระหายใคร่รู้ไว้ในใจ ส่วนคุณยายก็ปลีกตัวไปทำภารกิจของท่านในโรงงานทำวิชาในฐานะหัวหน้าเวรชาดรู ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายเป็นผู้แต่งตั้ง หลวงพ่อได้รับความรู้จากคุณยายมากมาย ท่านพูดซ้ำกันบ่อยครั้งเป็นการตอกย้ำซ้ำเติมเพื่อให้เราจดจำ คล้ายกับการตอกตะปูที่ต้องตอกแล้วตอกอีกจนกว่าหัวตะปู จะจมมิดติดแน่น

นับตั้งแต่นั้นมา สิ่งใดๆ ในโลกก็ไม่มี ความหมายมากเกินไปกว่าการบรรลุเป้าหมายของสรรพชีวิต การเป็นเศรษฐีก็ถือเป็นเรื่องเล็ก

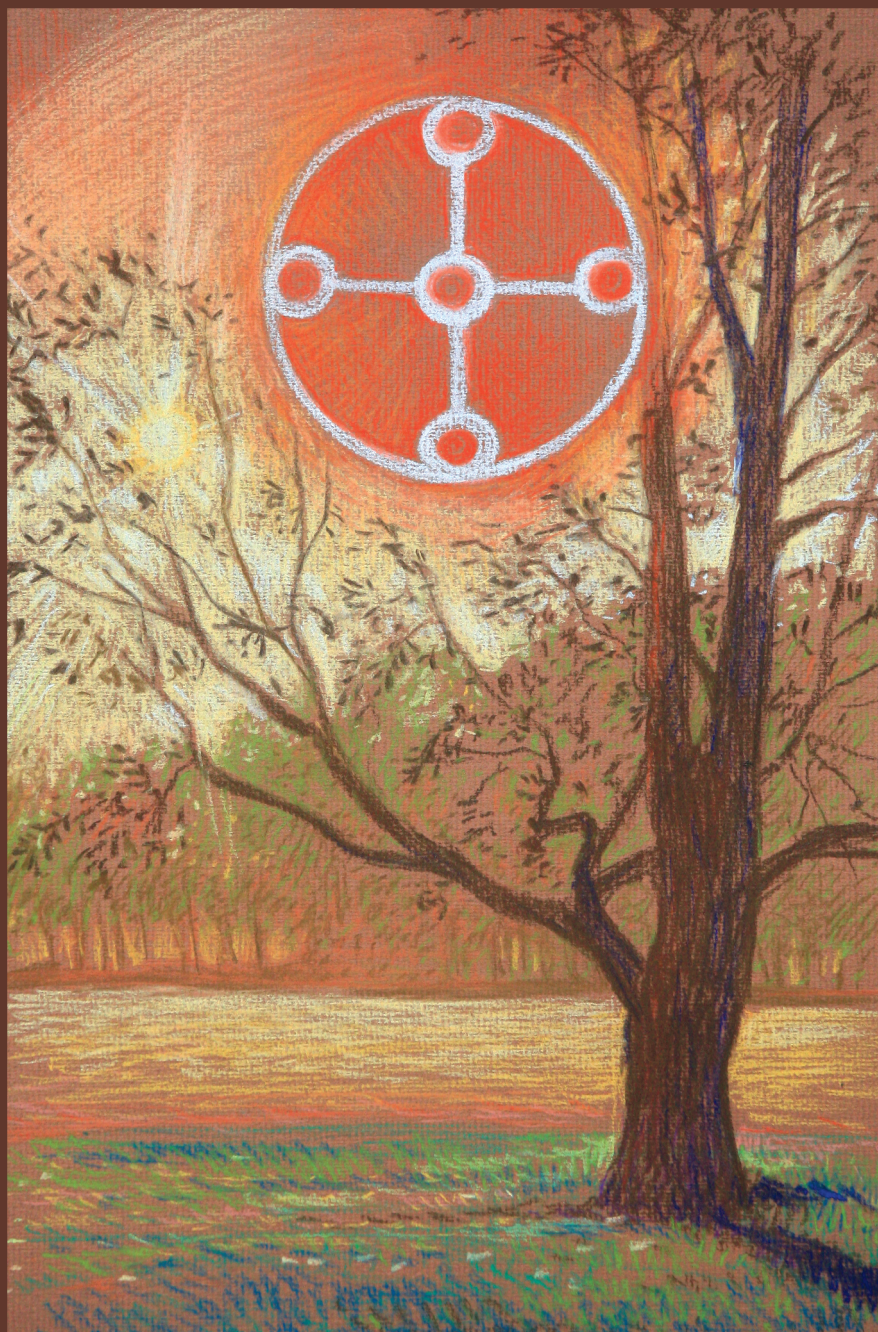
...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

มหาเศรษฐีก็เรื่องเล็ก บรมเศรษฐีก็เรื่องเล็ก เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็เรื่องเล็ก ไม่ว่าจะมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โตอย่างไร ก็ยังถือว่าเป็นเรื่องเล็ก จะเป็นผู้นำใครต่อใครก็ยังถือเป็นเรื่องเล็ก หลวงพ่ออยากมีชีวิตที่เรียบง่าย นั่งอยู่เฉยๆ เพื่อทำความละเอียดของใจเพียงอย่างเดียว นั่นคืออธยาศัยอันแท้จริงของหลวงพ่อ เพราะในความเจียบนั้น หลวงพ่อมีความสุข สุขกับความรู้อันไม่มีที่สิ้นสุดที่จะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทางที่แท้จริงของชีวิต และการช่วยเหลือเกื้อกูลสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย เพียงแค่นั่งเฉยๆ เราจะสามารถทะลุผ่านมิติต่างๆ ไปเป็นอิสระและเป็นสุขได้ หลวงพ่อจึงอยู่เรียนธรรมะกับคุณยายนับตั้งแต่นั้นเรื่อยมา

สะสางธาตุธรรม

ปกติแล้วเวลาเรียนธรรมปฏิบัติกับคุณยาย ท่านจะนั่งหลับตาสอนหลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อต้งหลับตาตามแล้วเรียนวิชชาธรรมกายจากท่าน มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อเห็นว่าท่านลืมนตา จึงสงสัยว่าที่เห็นนั้นจริงหรือไม่ หลวงพ่อได้ลืมนตาขึ้นมาดูท่าน เห็นท่านกำลังลืมนตาดูหลวงพ่ออยู่พอดี “ยาย... ลืมนตาทำไมล่ะ” “เพ็งลืมนตาดูตัวเอง” “แล้วยายลืมนตาดูทำไม” “ก็ลืมนตาดูคุณนะสิ” “ดูทำไมล่ะยาย” “ก็ดูว่าเหตุกับผลมันตรงกันมั๊ย” “คืออะไรยาย... เหตุกับผล”

...สะสางธาตุธรรม...

คุณยายอธิบายให้หลวงพ่อฟังว่า ท่านกำลังทำในเหตุแก้ไขสะสางธาตุธรรมให้หลวงพ่อก็คือแล้วอย่ารู้ว่าผลออกมาเป็นอย่างไร ตรงกันหรือไม่ คำว่าสะสางธาตุธรรมนั้นหมายถึงการทำธาตุธรรมให้สะอาด ธาตุธรรมในที่นี้ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณ อากาศ ที่ขยายออกมาเป็นกายของเรา ธาตุน้ำคือน้ำที่อยู่ภายในตัว เช่น โลหิตและเหงื่อ เป็นต้น ธาตุดินคือส่วนที่มีลักษณะแข็ง อย่างเช่น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ตับไต ไส้พุง ธาตุลมคือลมหายใจเข้าออก และลมต่างๆ ภายในร่างกาย ธาตุไฟคือไฟในตัวที่เผาผลาญอาหาร ให้ความอบอุ่น นอกจากนี้ยังมีวิญญาณธาตุ และอากาศธาตุ ซึ่งเป็นช่องว่างในตัวเรา ทั้งหมดนี้รวมกันเรียกว่าธาตุธรรม เป็นเสมือนบรรจุภัณฑ์ที่รองรับหรือห่อหุ้มไว้

...เสาสาทธุธรรม...

คุณยายอาศัยวิชาธรรมกายเพื่อทำความสะอาดธาตุธรรมต่างๆ ท่านเห็นในสมาธิว่าได้แยกธาตุออกมาลั่นแก้ทำความสะอาดแล้วจึงลืมหาคูว่าผลคือกายภายนอกนั้นสะอาดขึ้นตามที่เห็นในสมาธิหรือเปล่า เป็นเพราะท่านชอบให้หลวงพ่อบริการตัวสะอาด ท่านจึงประกอบวิชาธรรมกายเพื่อเสาสาทธุธรรมให้หลวงพ่อ แล้วเพียรลืมหาคูตามสบตาไปกับหลวงพ่อดี

เรื่องทำสมาธิแล้วหลับตาลืมตาสลับกันไปเช่นนี้ คุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น ก็ทำเหมือนกันเวลาท่านออกไปเผยแผ่ธรรมะ ท่านจะหลับตาลืมตาอยู่เรื่อยๆ เวลาหลับตาก็ดูข้างใน เวลาลืมตาก็ดูผลภายนอก ว่าตรงกันหรือเปล่า เพราะท่านต้องประกอบวิชาธรรมกายไปด้วยเพื่อคุมให้ทุกคนที่มา

...เสาสาทธุธรรม...

ปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ท่าน
บอกว่าการจะทำเช่นนี้ได้ต้องฝึกหยุดใจนิ่งให้ได้
ทุกอิริยาบถ ทั้งขณะ ยืน เดิน นั่ง นอนไม่ว่าจะ
หลับตาหรือลืมตา จึงจะชำนาญ

หนีพ่อมาหาคุณยาย

ในช่วงที่เรียนธรรมะอยู่กับคุณยายนั่นเอง คราวหนึ่งระหว่างปิดเทอมภาคฤดูร้อน โยมพ่อพา หลวงพ่อไปอยู่กับท่านที่ต่างจังหวัด แต่หลวงพ่ออยากไปเรียนธรรมะกับคุณยาย จึงเก็บเสื้อผ้าใส่ กระเป๋า นอนรอเวลาอยู่ที่นอกชาน พอดี 4 ก็เก็บมุ้ง และที่นอนให้เรียบร้อย ไปกราบลาโยมพ่อที่หน้า ประตูห้อง จากนั้นจึงขึ้นรถโดยสารมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อมาหาคุณยาย ทั้งๆ ที่ไม่มีเงินติดตัว พลางนึกในใจว่าถ้าพนักงานเก็บค่าโดยสารมาถึง

...หนีพ่อมาหาคุณยาย...

เราจะบอกเขาตรงๆ ว่าไม่มีเงิน แล้ววันหลังจะเอาเงินมาให้เป็นค่าโดยสาร ถ้าเขาไม่เชื่อแล้วจะให้ลงจากรถ เราก็จะเดินไปวัดปากน้ำ ซึ่งมีระยะทางประมาณ 166 กิโลเมตร แต่เรื่องมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นเพื่อนรักคนหนึ่งซึ่งเป็นนิสิตอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ตอนนี้ปลดเกษียณไปแล้ว) ร้อยวันพันปีก็ไม่คิดว่าจะเจอกันบนรถโดยสาร พอได้เจอก็นั่งติดกัน เขາถามว่าจะไปไหน ก็ตอบว่าจะไปกรุงเทพฯ คุณกันสั๊กพัก เขาถามว่าจะไปพักที่ไหน ก็ตอบว่ายังไม่รู้ เขาจึงชวนหลวงพ่อกับพักด้วยกัน เพราะเขาจะไปเรียนภาคฤดูร้อน พอพนักงานเก็บค่าโดยสารค่อยๆ ย่างเข้ามา หลวงพ่อก็อึดแล้วกระซิบบอกเพื่อนว่าไม่มีเงินติดตัวเลย แทนที่เพื่อนจะกระซิบตอบ กลับร้องขึ้นว่าไม่เชื่อหรอก หลวงพ่อ

...ทนิพธมาทาคุณยาย...

ยืนยันว่าไม่มีจริง ๆ เพื่อนถามว่าไม่มีแล้วไปได้
อย่างไร ได้สิ ถ้าเขามาก็จะบอกเขาว่าวันหลังจะเอา
ค่าโดยสารมาให้ แต่ถ้าไม่เชื่อก็จะลงเงิน พอตีมา
เจอกันบนรถ เพื่อนก็เลยควักเงินออกจากกระเป๋า
มีอยู่ 300 บาท แบ่งให้หลวงพ่อ 150 บาท และ
ดูเหมือนจะออกค่ารถให้ด้วย แล้วเขาก็ชวนไปอยู่บ้าน
ที่กรุงเทพฯ ด้วยกัน 2 คน ช้างล่างเป็นที่เก็บกระสอบ
น้ำตาล แผลงสาบเยอะมาก เราอยู่กันข้างบน ตอน
เช้าเขาไปมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลวงพ่อก็
ไปวัดปากน้ำเพื่อเรียนธรรมะกับคุณยาย เราไปกัน
คนละทาง แล้วก็กลับมานอนห้องเดียวกัน

เมื่อคุณยายป่วย

สิ่งต่างๆ ที่หลวงพ่оле่ามานี้ยังไม่ถึงจุดที่เป็นจริงของคุณยาย เป็นเพียงแค่ระดับพื้นผิว เราจะรู้จักความเป็นจริงของคุณยายก็ต่อเมื่อเราได้ศึกษาวิชาธรรมกายกับท่านเท่านั้น แล้วจะหายสงสัยว่าทำไมนั่งได้เป็นเวลาหลายๆ ปี โดยไม่เบื่อหน่าย กลับยิ่งชอบยิ่งสนุกสนาน นั่งตัวตรงเรื่อยไป เวลาคุยกับท่านเรื่องวิชาที่ไร หลวงพ่อจะลืมนวันลืมนคืน แม้กระทั่งยามท่านป่วยหลวงพ่อยังลืมนว่าท่านป่วย

...เมื่อคุณยายป่วย...

ครั้งหนึ่งท่านป่วยหนักมาก พอป่วยหนักแล้ว ลูกศิษย์ทั้งหลายก็แทบจะหายไปกันหมด คือมาหาท่านแล้วท่านไม่มีแรงต้อนรับก็เลยกลับไป นอกจากคนที่รักและเคารพนับถือท่านก็จะยังไปมาหาสู่กันอยู่ ซึ่งมีอยู่ไม่มาก ยามที่ฟังท่านได้ก็มา แต่พอท่านป่วยก็หายไป บางคนยังเป็นธุระพาท่านไปพักรักษาอยู่ในสวนแถวสุขุมวิท หลวงพ่อไปหาท่านทุกวัน ต้องเดินไกลมากจนเหงื่อโชกตัว เห็นท่านนอนอยู่บนเตียงคลุมโปงบ้าง เปิดผ้าห่มบ้าง พอไปถึงก็ก้มกราบท่านแล้วนั่งสมาธิหน้าเตียง

เมื่อนั่งหลับตาแล้วก็ถามท่านเรื่องธรรมะ เพราะอยากรู้ในเรื่องที่ค้างอยู่จึงต้องถามต่อ ท่านลุกไม่ไหวก็เปิดผ้าห่มที่คลุมโปงไว้โผล่หน้ามาตอบ พอถามท่าน ท่านก็เปิดมาตอบทีหนึ่ง เสียงเหมือน

...เมื่อคุณยายป่วย...

ไม่ใช่คนป่วย เวลาถามเรื่องธรรมะไม่รู้ท่านเอา
เรียวแรงมาจากไหน ท่านตอบเราได้หมด เราก็นั่ง
อยู่บนพื้นต่อหน้าเตียงตรงนั้นคนเดียว ในขณะที่ท่าน
นอนบนเตียง ค่อยเรื่องธรรมะจนเข้าใจ ไม่ได้ถามท่าน
ว่าอาการป่วยเป็นอย่างไรบ้าง อยู่จนกระทั่งตกเย็น
แล้วท่านก็ไล่ให้กลับ ปกติถ้าเป็นที่วัดปากน้ำท่านจะ
ไล่กลับราว ๆ สองทุ่ม เป็นเช่นนี้ประจำ เรียกได้ว่า
แม้คุณยายป่วยก็ไม่เคยหยุดสอน ส่วนหลวงพ่อก็
ไม่เคยหยุดเรียนเหมือนกัน

ฝากดวงแก้ว

เมื่อถึงวันสงกรานต์คุณยายจะนำพระที่แกะสลักจากหินแก้วธรรมชาติ พระบรมสารีริกธาตุในเจดีย์เล็กๆ และดวงแก้วในตู้มาสร้งด้วยน้ำฝนสะอาด ท่านไม่ใช้น้ำหอมเพราะจะทำให้ผิวของพระบรมสารีริกธาตุเสีย ส่วนดวงแก้วจะใช้น้ำที่ใส่ดอกมะลิผสมน้ำหอมไทยสูตรโบราณสี่เขียว คุณยายกับหลวงพ่อกันสร้งน้ำอยู่สองคน นอกจากนี้ยังมีดวงแก้วที่คุณยายรักมาก ท่านพกติดตัวเป็นประจำเป็นดวงแก้วเล็กๆ ที่หลวงพ่อกับไปหามา อันที่จริงของ

...ฝากดวงแก้ว...

เดิมท่านมีอยู่แล้ว แต่หลวงพ่อกับพระเณรหามาเพิ่มอีก เพราะได้ทราบจากคุณยายว่าดวงแก้วมีอานุภาพ เมื่อประกอบวิชชาธรรมกายแล้วสามารถนำมาใช้งานให้เป็นประโยชน์ได้ หลวงพ่อออกไปแสวงหาดวงแก้วเพราะอยากได้มาก เมื่อพบแล้วก็นำมาให้คุณยาย ไม่ว่าไสหรือขุ่นก็เอามาก่อน บางก้อนเป็นหินกึ่งรัตนชาติ บางที่ได้ดวงแก้วขุ่นๆ มีอยู่ดวงหนึ่งสีเขียวรูปทรงคล้ายไข่ ซึ่งนับว่าหายากเมื่อหาได้แล้วก็ดีใจมาก มาถึงบ้านหลังเล็กแล้วก็นำมาให้คุณยาย ท่านก็รับไปนั่งเข้าที่ตรวจดู

หลวงพ่อนำดวงแก้วที่หามาได้มาฝากคุณยายไว้ ซึ่งท่านรับฝากโดยเอาผ้าเช็ดหน้ามัดม้วนอย่างดี แล้วใช้เข็มกลัดติดไว้ ตูแก่ทัดรัดมาก หลวงพ่อพยายามฝึกทำอย่างท่าน แต่ผ้าเช็ดหน้าที่

...ฝากดวงแก้ว...

ห่อไว้จะเป็นโพรง ไม่กระชับเหมือนของคุณยาย
การห่อดวงแก้วของหลวงพ่เหมือนการสวมเสื้อผ้า
หลวม ๆ แต่ของคุณยายเหมือนผ้าแนบเนื้อ เป็นแบบ
เสื้อผ้าของเทวดา

เมื่อเวลาผ่านไปหลายเดือน หลวงพ่อคิดถึง
ดวงแก้วที่ฝากไว้ ก็จะไปขอท่านดูครั้งหนึ่ง ท่านก็ชอบ
ให้เราดู อธิษาศัยของคุณยายคือ เวลาที่หลวงพ่
ถามคำถามหรือส่งของศักดิ์สิทธิ์ให้ท่าน ท่านจะ
หลับตาดู แล้วบอกว่า “นี่ตัวอ่อน” “นี่ตัวแก่”
“มันอ่อนยังงี้ละ ผมอยากรู้” คุณยายอธิบาย
เพิ่มเติมว่า ความอ่อนความแก่ในที่นี้หมายถึงบุญ
บารมีของกายสิทธิ์ที่อยู่ภายในดวงแก้ว ถ้ายังแก่ ยิ่งใส
ยิ่งสวย ยิ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมาก ตัวอ่อนก็หย่อนลงมา
กายสิทธิ์จะนั่งสมาธิอยู่ข้างในนั้น หลวงพ่อฟังแล้ว

...ฝากดวงแก้ว...

รู้สึกชอบมาก แล้วท่านก็บอกว่า “ให้เก็บไว้ที่ยายก่อน แล้วเดี๋ยวคุณมาเอาไปนะ” แม้ดวงแก้วจะขุ่นๆ ไม่ค่อยใส แต่เมื่อหลายเดือนผ่านไป พอแกะห่อผ้าเช็ดหน้าออกแล้ว น้ำอัสจรรย็ใจว่าดวงแก้วกลับใสขึ้น ไม่ใช่ความใสแบบด้านๆ อย่างแก้วเจียรระโนธรรมดา แต่เป็นความผ่องใส เหมือนนวลผัดคน้ำ หรือนวลมะม่วง ดวงแก้วจะดูเปล่งประกาย มีเสน่ห์ มีพลังแผ่ออกมา เป็นเพราะคุณยายนำมากลั่นแก้ และฝึกงาน ด้วยอานุภาพพระธรรมกายของท่าน เมื่อหลวงพ่อบอกท่านจะนำมาคืนให้ ซึ่งดวงแก้วเหล่านี้คุณยายเก็บเอาไว้ใช้งานในเวลาประกอบวิชาธรรมกาย ไม่ได้ใช้เป็นของขลังแต่อย่างใด นอกจากนี้ท่านยังสอนวิธีทำตัวอ่อนให้เป็นตัวแก่ คือทำให้กายสิทธิ์มีอานุภาพมากขึ้น วิธีการเป็นอย่างไรท่านจะค่อยๆ สอนให้ สอนไปเรื่อย ๆ ทีละเล็กทีละน้อย

...ฝากดวงแก้ว...

คุณยายยังเคยเล่าให้หลวงพ่อฟังอีกว่า มีดวงแก้วอยู่ดวงหนึ่งเป็นของคุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น เดิมทีดวงแก้วดวงนี้มีมาตั้งแต่สมัยของ พระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นดวงแก้วขนาดใหญ่ ที่มีอานุภาพมาก สามารถกลิ้งตัวเองเข้าไปใต้รัตนบัลลังก์เพื่อฟังธรรมได้ ต่อมาเมื่อเขารู้ว่าผู้มีบุญที่จะได้ครอบครองนั้นมาเกิดแล้ว เขาจึงย้ายมาอยู่ด้วย แต่เนื่องจากไม่สามารถนำพาเอาเรือนเดิมซึ่งมีขนาดใหญ่มาด้วยได้ จึงย้ายมาอยู่ในเรือนเล็กแทน หลวงพ่อฟังแล้วก็รู้สึกอัศจรรย์ใจ ว่ากายสิทธิ์ในดวงแก้วสามารถย้ายเรือนได้ แม้ไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ก็เป็นเรื่องที่หลวงพ่อบอกมากทีเดียว

ความรู้คู่ความสุข

หลวงพ่อก็มีความสุขมากที่ได้เรียนวิชาธรรมกายจากคุณยาย ทำให้หลวงพ่อรู้สึกว่าวิชาความรู้ต่างๆ ทางโลกนั้นไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสมบูรณ์เลย ส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อการเลี้ยงชีพ เพื่อความปลอดภัยของชีวิตตนเองและครอบครัวเท่านั้น ความรู้ทางโลกไม่สามารถทำให้เราทราบเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตได้ บางคนประกอบอาชีพจนรวยแล้ว ก็ยังไม่ทราบว่ารวยไปเพื่ออะไร

...ความรู้คู่ความสุข...

หลวงพ่อกเคยถามมหาเศรษฐีของโลกว่ารวยไปเพื่ออะไร หาทรัพย์ได้ชำนานุชานานี้ ทำไปเพื่ออะไร เขาก็ไม่สามารถตอบได้ แต่ถ้าถามเรื่องธุรกิจ เขากลับตอบได้อย่างคล่องแคล่ว

วิชาความรู้ทางโลกมีความจำเป็นในระดับหนึ่งเท่านั้น เพราะมีขอบเขตของความรู้ความเข้าใจจำกัด เราไม่อาจทราบเรื่องราวชีวิตหลังความตายได้ว่าเมื่อตายแล้วต้องอยู่อย่างไร ไม่มีสถาบันวิชาการใดในโลกสามารถให้คำตอบที่ถูกต้องได้ เมื่อคนเราตายแล้ว วิชาความรู้ทางโลกก็หมดประโยชน์ลง แต่สำหรับวิชาธรรมกายนั้นสามารถให้คำตอบได้ เพราะเป็นวิชาที่ไม่มีข้อจำกัด สามารถให้ประโยชน์สูงสุด ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ช่วยปิดอบาย นำพาไปสู่สวรรค์ トラบจนกระทั่งเข้าถึงพระนิพพาน

...ความรู้คู่ความสุข...

คุณยายได้ถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ให้หลวงพ่อบรมานสืบสานมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำว่า ความตั้งใจของพระเดชพระคุณหลวงปู่ นั้นเกินเลยกว่าความตั้งใจของพระโพธิสัตว์โดยทั่วไปที่ปรารถนาจะสั่งสมบุญบารมีจนถึงระดับที่สามารถบรรลุธรรมด้วยตนเองและดับกิเลสอันเป็นเหตุแห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้แล้วจึงสั่งสอนสรรพสัตว์อีกจำนวนหนึ่งเพื่อให้บรรลุธรรมตาม จากนั้นจึงเข้านิพพานเพื่อเสวยวิมุตติสุขเป็นอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเองดุจดวงตะวันที่มีพลังงานและแสงสว่างอยู่ในตัว สมดังพุทธพจน์ที่ว่า “นิพพานํปรมํ สุข” นิพพานเป็นบรมสุข ในขณะที่สรรพสัตว์ที่เหลืออีกเป็นจำนวนมากมายมหาศาลยังคงต้องทนทุกข์ทรมานกับการเวียนว่ายตายเกิดต่อไป

...ความรู้สึกความสุข...

พระเดชพระคุณหลวงปู่เองก็สั่งสมบุญ
บารมีมายาวนานแล้ว ท่านเล็งเห็นว่าน่าจะมีวิธีการ
ดับทุกข์ให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลายได้ ด้วยการสืบสาว
ไปถึงต้นเหตุที่ทำให้เกิดความทุกข์ทั้งปวงแล้วดับ
เหตุนั้นเสีย หากทำได้แล้ว สรรพสัตว์จะหลุดจาก
วัฏสงสารพร้อมๆ กัน สามารถกลับเข้านิพพานกันได้
หมดสิ้น ไม่มีหลงเหลืออยู่เลย

เมื่อหลวงพ่อทราบมโนปณิธานของพระเดช
พระคุณหลวงปู่จากคุณยายแล้ว รู้สึกประทับใจมาก
คุณยายล่ำทับว่านี่เป็นสิ่งที่เราพยายามทำมาข้ามภพ
ข้ามชาติแล้ว นับตั้งแต่นั้นมา หลวงพ่อก็มองเห็นโลก
ว่างเปล่า มีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะศึกษาวิชา
ธรรมกายจากคุณยาย ทุกๆ วันหลวงพ่อก็จะมาถึง
วัดปากน้ำในตอนเช้า เดินทางกลับหอพักราวๆ สองทุ่ม

...ความรู้คู่ความสุข...

ไปๆ มาๆ วณเวียนอยู่อย่างนี้ คุณยายเองก็ถ่ายทอดความรู้ อบรมบ่มนิสัยทั้งหยาบและละเอียดให้ หลวงพ่อ ซ้ำแล้วซ้ำอีก ส่วนที่ไม่ซ้ำคือวิชา ธรรมกายซึ่งน่าติดตามมาก ทำให้หลวงพ่อรู้สึกว่า วันนี้เราเรียนจากคุณยายได้ในปริมาณเท่านี้ พรุ่งนี้เราต้องมาเรียนเพิ่มเติมให้ได้อีกเท่านั้นเท่านี้ การเรียนวิชาธรรมกายทำให้ใจของเรามุ่งสู่ภายใน ไปเรื่อย ๆ มีความรู้ที่เกิดขึ้นพร้อมกับความสุข และความบริสุทธิ์ จิตใจเกลี้ยงเกลา เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง เมื่อเรารู้มากขึ้น ใจของเราจะใส มากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ยามหลับก็หลับเป็นสุข ความสุข เกิดขึ้นตลอดเวลา นับตั้งแต่นั่งรถประจำทางมาวัด หลวงพ่อไม่ค่อยได้สังเกตทิวทัศน์ข้างทาง ป้าย โฆษณาเป็นอย่างไรก็ไม่ได้สนใจ หลับตาทำสมาธิ

...ความรู้สึกความสุข...

เรื่อยไป ไม่นานก็ถึงวัด บางคราวมีนักเลงนั่งเป็นกลุ่ม
อยู่ท้ายรถคอกยแซวหลวงพ่อกำลังโหนดเมล์อยู่
หลวงพ่อก็รู้สึกว้าจิดใจยังสงบเป็นปกติ เพราะนึกถึง
คำสอนของคุณยายอยู่ตลอดเวลา อารมณ์ขุนม้าที่จะ
เกิดขึ้นมาแทนที่ความสุขก็ไม่มี เพราะไม่มีช่องว่างให้
แทรกเข้ามาได้เลย จิตใจไม่มีเวรภัยกับใคร รู้สึกใจใส
สว่างเบาสบายอยู่ตลอด มองเห็นใบไม้ใบหญ้าก็อยาก
จะยิ้มอย่างมีความสุขเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

gore In My Heart!

3

หลักสูตรพิเศษ

สอนบูชาข้าวพระ ◦ คุณยายสอนข้ามชาติ ◦ คำสอนจากเรื่องจริง ◦ คุณยายสอนให้รักบุญ
◦ พี่เพื่อนบอกข้อสอบ ◦ ตัดไม้ข่มนาม

...หลักสูตรพิเศษ...

ท่านมักจะเตือนหลวงพ่เสมอ ๆ ว่า
หากยามใดจิตหยาบหรือท้อแท้
ให้ระลึกชาติปัจจุบัน
หลวงพ่ถามว่า หมายถึงอะไร
ท่านก็บอกว่า ให้นึกถึงปัจจุบัน
นับตั้งแต่เราเกิดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้
มีอะไรขาดตกบกพร่องหรือสมบูรณ์บ้าง
ดูแล้วเราจะได้ไม่ชี้เกียจ
และไม่ท้อถอยในการสร้างบารมี

สอนบูชาข้าวพระ

การบูชาข้าวพระนี้มีมาก่อนหน้าที่หลวงพ่อก
จะมาเรียนธรรมะกับคุณยาย นับตั้งแต่สมัยที่คุณยาย
ทองสุข ลำแดงปิ่น ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อคุณยายทองสุข
ละสังขารแล้ว พิธีบูชาข้าวพระจะจัดขึ้นที่บ้านหลังเล็ก
โดยเปิดเทปบันทึกเสียงของคุณยายทองสุข แล้ว
มีคนมานั่งกันเต็มห้องจนล้นออกมานอกบ้าน เมื่อ
หลวงพ่อกมาพบกับคุณยายจันทร์ตอนอายุ 19 ปี ท่าน
ได้สอนวิธีบูชาข้าวพระให้ โดยท่านเริ่มต้นด้วยการ
บอกว่า “เอ้า... คุณนั่งไป คุณนั่งไป” หลวงพ่อก็นั่ง

...สอนบุชาข้าวพระ...

ไปเรื่อย ๆ ตามที่ท่านสั่ง แล้วหัดเอาดอกไม้ไปบูชา
พระพุทธรูปเจ้าก่อน ซึ่งตอนนั้นมีอยู่ไม่กี่ดอก ต่อมา
เมื่อชำนาญมากขึ้น หลวงพ่อจึงรวบรวมค่าอาหาร
กลางวันไปซื้อกระเช้าดอกไม้ ลองคิดว่าเด็กหนุ่ม
ถือกระเช้าดอกไม้เดินมาวัด ใคร ๆ คงสงสัยว่าจะ
เอาไปให้ใคร เดินถือมาตลอดทางก็มีแต่คนมองแล้ว
ยิ้ม คงจะดีใจอะไรสักอย่างที่ได้เห็นคนหนุ่มถือกระเช้า
ดอกไม้มาวัด แต่ต่อมาเขาก็ชินกัน

เมื่อหลวงพ่อนำกระเช้าดอกไม้มาถึงบ้าน
หลังเล็ก หลวงพ่อก็นำมาวางใกล้ ๆ โต๊ะหมู่บูชา แล้ว
นั่งฟังที่เส้าหัวด้วนห่างจากกระเช้าสักสองเมตร
กว่า ๆ ส่วนคุณยายก็นั่งที่เดิมของท่าน แล้วสอน
หลวงพ่่ว่า “เอ้า คุณ... คุณนั่งเข้าที่ไป นั่งไปนะ
ให้เข้าถึงพระในตัว เอาจิตที่ถวายได้นะ องค์ที่นำไป

...สอนบูชาข้าวพระ...

ไม่ได้อย่าเพิ่งเอาไป” คุณยายพูดง่ายๆ อย่างนี้ แต่กว่าจะพบองค์ที่ถวายได้ก็ใช้เวลาพอสมควร หลวงพ่อนั่งไปเรื่อยๆ ก็ได้สักที จนกระทั่งถึงจุดหนึ่ง คุณยายบอกว่า “อืม...ได้แล้ว” ท่านรู้ได้อย่างไรก็ไม่ทราบ แล้วท่านก็บอกว่า “เอ้า คุณเอา กระเข้าไว้ในกลางองค์พระ” หลวงพ่อก็ทำตาม ที่แรกตกใจเพราะกระเข้าดอกไม้ขยายส่วนใหญ่โตตามองค์พระ คุณยายสอนต่อว่าให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ พอได้อานิสงส์ผลบุญแล้วให้เอาไปไว้ที่วิมานของตัวเองก่อน จากนั้นจึงเอาไปแจกที่วิมานโน้นวิมานนี้ หลวงพ่อได้ทำตามที่ท่านบอก ต่อมาหลวงพ่อก็เป็นฝ่ายบอกท่านบ้าง บอกยายเอาไว้ตรงนั้นนะ ท่านไม่เคยขัดใจ รับว่า “ค่ะ” แล้วทำตามทีหลวงพ่อก็รู้สึกเวลาท่านทำจะง่ายและรวดเร็วกว่ามาก

...สอนบูชาข้าวพระ...

เมื่อเรียนวิธีบูชาข้าวพระจากคุณยายแล้ว หลวงพ่อได้ฝึกฝนการบูชาข้าวพระด้วยตนเอง หลวงพ่อจะตื่นแต่เช้าแล้วไปที่โรงอาหารของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีหลวงพ่อยู่คนเดียว ส่วนนักศึกษาคนอื่นยังไม่ตื่นกัน หลวงพ่อจะซื้ออาหารมาหนึ่งจาน แล้วฝึกบูชาข้าวพระ ฝึกฝนจนกระทั่งคุ้น แล้วไปหาคุณยาย ท่านได้เมตตาสอนเพิ่มเติมให้จนกระทั่งหลวงพ่อยุ่ได้ 20 ปี ท่านจึงมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการบูชาข้าวพระที่บ้านหลังเล็ก ทั้งๆ ที่มีผู้อาวุโสที่อยู่ร่วมพิธีมาก่อนเป็นสิบปี ส่วนหลวงพ่อยุ่มีอายุน้อยที่สุด หลวงพ่อยังนึกแปลกใจว่าทำไมคุณยายจึงมอบตำแหน่งผู้ดำเนินการบูชาข้าวพระให้หลวงพ่อ ซึ่งในพิธีนั้นหลวงพ่อต้องนำบูชาข้าวพระแบบทุกวันอาทิตย์ต้นเดือนที่วัดพระธรรมกายในปัจจุบัน

คุณยายสอนข้ามชาติ

คุณยายมักจะสอนหลวงพ่อด้วยการเล่าเรื่อง
ย้อนหลัง ย้อนหลังไปไกลๆ ชาตินั้น ชาตินี้ ชาตินั้น
เคยเกิดเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ได้สร้างบุญอย่างนั้น
สร้างกรรมอย่างนี้ แล้วจึงกลายเป็นอย่างนี้ ท่านสอน
อย่างละเอียด ถ้านั่งคู่กันแล้วท่านจะสอนหมด
ทั้งย้อนหน้าและย้อนหลัง สอนว่าถ้าประกอบเหตุ
อย่างนี้ผลจะเป็นอย่างนั้นประกอบเหตุชาตินี้ ผลชาติ
หน้าจะเป็นอย่างไร ท่านอบรมหลวงพ่อก็ไม่มีว่างเว้น
จึงมักได้ยินเรื่องเหล่านี้อยู่เสมอ

ເດີມ

໑໒

ສຸຂງາມສຸຂ

...คุณยายสอนข้ามชาติ...

หลวงพ่อฟังท่านสอนอย่างสบายๆ เพราะท่านมีอารมณ์เดียว คือไม่เคยเห็นท่านขุ่นมัวเลย อยู่กับท่านมา 40 ปี ก็ไม่เคยได้รับคำชม ท่านไม่เคยชมเลยที่เราเก่ง จนกระทั่งละสังขาร คำดีก็ไม่เคยได้รับ คำชมก็ไม่ได้รับ ได้รับแต่คำสั่งสอน สอนแต่ละครั้งก็เป็นเรื่องข้ามภพข้ามชาติ เช่น ถ้าคุณทำอย่างนี้ เดี่ยวชาติต่อไปจะเป็นอย่างโน้น แล้วท่านก็ยกตัวอย่างของท่านว่าให้ดูข้อบกพร่องของท่านเป็นแบบอย่าง

ท่านมักจะเตือนหลวงพ่อเสมอๆ ว่า หากยามใดจิตหยาบหรือท้อแท้ ให้ระลึกชาติปัจจุบัน หลวงพ่อถามว่าหมายถึงอะไร ท่านบอกว่าให้นึกถึงปัจจุบัน นับตั้งแต่เราเกิดมาจนกระทั่งบัดนี้ มีอะไรขาดตกบกพร่องหรือสมบูรณ์บ้าง ดูแล้วเราจะได้ไม่ชี้แจงและไม่ทอดทิ้งในการสร้างบารมี อันที่จริง

...ยายสอนข้ามชาติ...

หลวงพ่อก็ไม่ค่อยทอดถอนใจกับเรื่องต่างๆ อยู่แล้ว
เพียงแต่ทำไปเรื่อย ๆ มากบ้างน้อยบ้างก็ทำกันไป
ไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว คุณยายทราบดีว่าเป็นคน
ไม่ท้อแต่ท่านก็เตือนทุกครั้ง เพื่อทำหน้าที่ในการ
ตักเตือนอบรมสั่งสอนของท่านให้สมบูรณ์

สมัยนั้นมักจะมีแต่หนุ่ม ๆ ไม่ค่อยมีสาว ๆ
เพราะถ้าเกิดมีอะไรที่ไม่เข้าท่าเข้าทางขึ้นมา ดวงตา
ของท่านจะเข้มเป็นพิเศษ แล้วท่านก็ไล่ออกไปหมด
ท่านบอกว่ากันไว้ดีกว่าแก้ ท่านไม่ยอมปล่อยให้
เรื่องราวไม่งามเกิดขึ้น แล้วค่อยมาโอสิกรรมกัน
ภายหลัง ใคร ๆ ก็ไม่สามารถรอดพ้นหุตาของ
คุณยายไปได้ หลวงพ่อเองยังกลัวคุณยาย แม้ท่าน
ไม่ดุแต่ท่านพูดรำพึงออกมาตรง ๆ วันหนึ่ง
ขณะที่หลวงพ่อกำลังผูกเชือกกรองเท้าเตรียมจะ

...คุณยายสอนข้ามชาติ...

เดินทางกลับหอพัก ท่านก็นั่งอยู่ที่เดิมของท่านแล้ว
รำพึงผ่านอากาศขึ้นมาประโยคหนึ่ง เมื่อหลวงพ่อบอก
ได้ยินก็ยังไม่ทันได้คิด แต่รับว่า “ครับ” แล้วเดิน
ไปขึ้นรถที่ตลาด พอกำลังจะขึ้นรถก็เกิดสงสัยใน
คำพูดของคุณยายว่าท่านต้องมึนอะไรสักอย่างจึง
เดินย้อนกลับมาใหม่ เห็นท่านกางมุ้งเรียบร้อยแล้ว
ท่านถามขึ้นว่า “อ้าว คุณกลับมาทำไม” หลวงพ่อบอก
คุณยายว่า สงสัยในสิ่งที่ท่านพูดว่าคงจะมี
เหตุอะไรสักอย่าง ท่านเลยผางลงดูกลางใจใสๆ
ซึ่งหลวงพ่อก็รับปากกับท่านแล้วปฏิบัติตาม
อย่างนั้นตลอดมา

กระแสดความบริสุทธิ์จากดวงใจของคุณยาย
ซึมผ่านเข้ามาในใจของหลวงพ่อทีละนิดๆ ทำให้
ความไม่บริสุทธิ์ที่มีอยู่ในใจค่อยๆ หดไปที่ละน้อย

...ยายสอนข้ามชาติ...

แม้ยังไม่ถึงขั้นหมดกิเลสโดยสิ้นเชิง แต่ก็อยู่ในระดับ
ที่สามารถเป็นคนดีที่โลกต้องการ ดำรงชีวิตอยู่ใน
สังคมอย่างมีความสุข และเอาตัวรอดจากสิ่งชั่วร้าย
ทั้งหลายได้

คำสอนจากเรื่องจริง

บางวันคุณยายก็นึกสนุก วันหนึ่งท่านบอก หลวงพ่อสมัยที่ยังไม่ได้บวชว่า คุณๆ คุณไปดูหนุ่มสาวเขาคุยกันสิ หลวงพ่อก็สงสัยว่าท่านนึกอย่างไรจะให้เราไปดูหนุ่มสาว หนุ่มสาวที่ไหนกัน ท่านบอกว่าข้างบ้านนะ เปิดประตูไปแล้วเลี้ยวซ้ายนะ เราก็ทำตาม เปิดประตูไปก็เลี้ยวซ้าย ไม่เห็นมีหนุ่มสาวเลย เห็นอยู่ 2 คน คนหนึ่งเป็นผู้ชายอายุ 85 อีกคนเป็น

...คำสอนจากเรื่องจริง...

ผู้หญิงอายุ 84 เขาคูยกัน ฝ่ายหญิงหนีฝ่ายชายมาอยู่วัด ฝ่ายชายคิดถึงเลยมาตาม “โอ้ เราก็แก่ๆ กันแล้วนะกลับบ้านเถอะ มาอยู่ทางนี้เรื่องอะไรก็ลืมๆ ชะเถอะ” ฝ่ายสาวตอบว่า “ไปอยู่บ้านโน้นสิ” คือว่าหนุ่มผู้เฒ่านี้มีอยู่ 2 บ้าน มีบ้านใหญ่กับบ้านเล็ก ที่มาอยู่วัดคือบ้านเล็ก ที่บ้านใหญ่อายุ 85 เท่ากับหนุ่มอายุ 85 แต่บ้านเล็กที่มาอยู่วัดอายุ 84 เห็นแล้วเลยกลับมาบอกยายว่าไม่เห็นมีหนุ่มสาวที่ไหนเลย ท่านบอกว่านั่นแหละหนุ่มสาว มาชวนกันอยู่เรื่อย ๆ “เอ้อ! แล้วเขาคูยกันกันบ้างล่ะ” ท่านถาม หลวงพ่ออธิบายว่าเขาคุยอย่างนี้ คือชวนกันกลับบ้าน แล้วฝ่ายหญิงเธอบอกว่าให้พ่อบ้านไปอยู่กับภรรยาหลวง คุณยายบอกนั่นแหละอายุขนาดนี้แล้วยังคิดกันไม่ออกเลย ยังทำตัวเป็นหนุ่มเป็นสาว แล้วท่านก็ทำให้หลวงพ่อได้ข้อคิด

...คำสอนจากเรื่องจริง...

ท่านพร้าอบรมสั่งสอนหลวงพ่อเรื่อยมา
อย่างนี้ นึกขึ้นได้ทีไรท่านก็สอน สอนว่ามนุษย์ทุกคน
ไม่สมบูรณ์หรอกนะ ทั้งความคิด คำพูด และการ
กระทำ ถ้าสมบูรณ์ก็ไปนิพพานหมดแล้ว แต่เพราะไม่
สมบูรณ์จึงต้องมาอยู่ในโลกนี้ เมื่อไม่สมบูรณ์ก็ต้องมี
ข้อผิดพลาดบ้าง อย่าไปถือสาเอามาเป็นอารมณ์ ถ้า
ถือสาก็เป็นเรื่องเป็นราว ถ้าไม่ถือสาก็เป็นลมเป็น
แล้ง เพราะฉะนั้นความสุขความทุกข์ล้วนอยู่ที่ตัวเรา
หากเราอยากมีความสุขเราต้องปล่อยวาง ปล่อย
ไปตามเรื่องราว ถ้าอยากมีความสุขก็ให้ยึดมั่น
ถือมั่นไว้ ถือสาหาความเชื่อว่าไม่น่าพูดอย่างนั้นกับ
เรา ไม่น่าจะทำอย่างนี้กับเรา แล้วเอามาปรุงแต่ง
คนพูดอาจกลับเป็นสุขไปแล้ว แต่เรายังคงนั่งคิด
อยู่อย่างเป็นทุกข์ ทำให้ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ

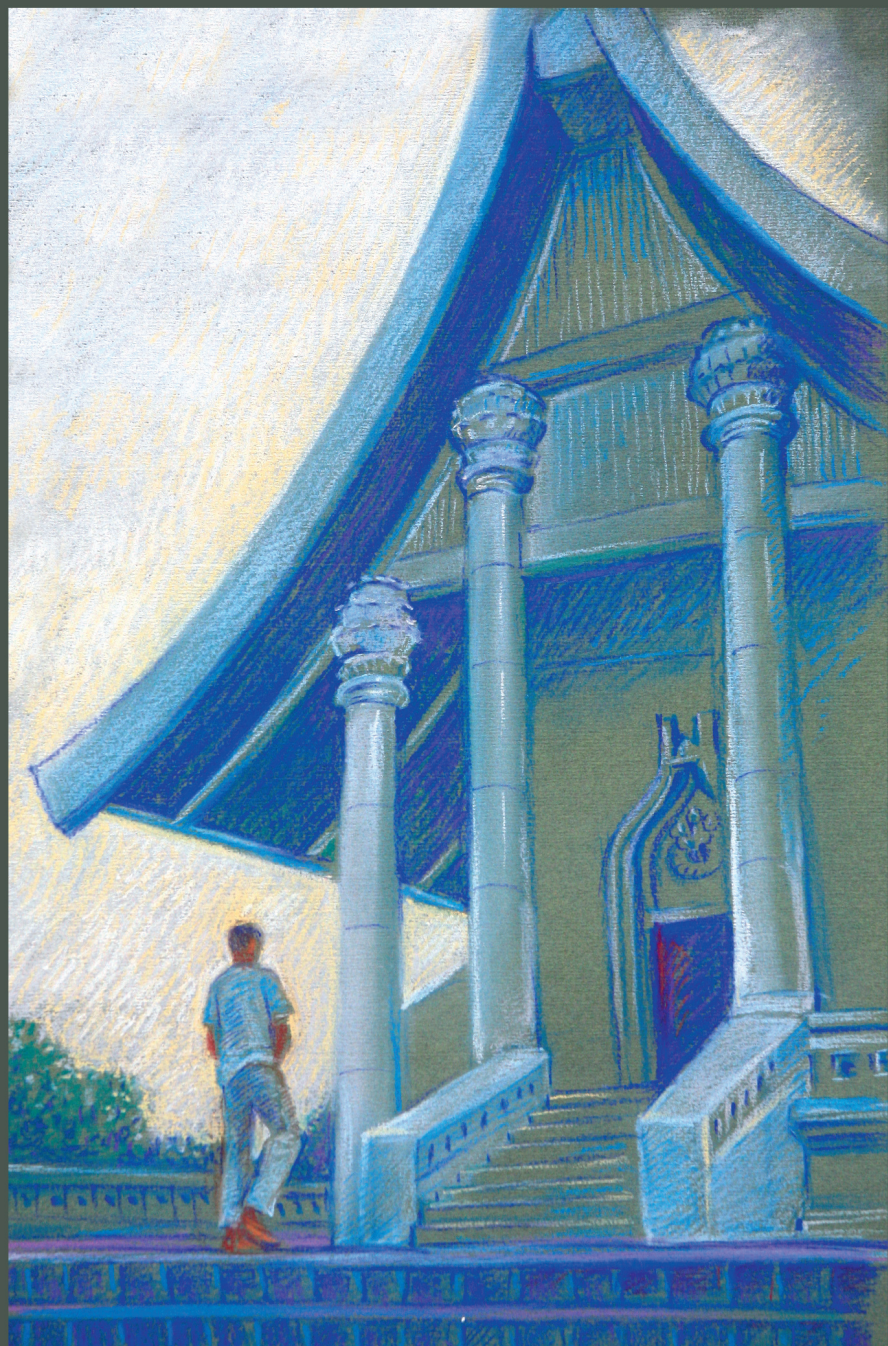
...คำสอนจากเรื่องจริง...

หนักอกหนักใจ ห่างจากเป้าหมายที่เราต้องการไปถึง
คือการเข้าถึงวิชาธรรมกายและการไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรม ท่านพร่ำสอนหลวงพ่อย่างนี้ แล้วท่านก็พร่ำ
สอนตัวเองเช่นนี้มาตลอด

คุณยายสอนให้รักบุญ

คุณยายสอนหลวงพ่อกว่า บุญบารมีนั้นไม่สามารถได้มาฟรีๆ เราต้องทำของเราเอง เมื่อทำแล้วจึงจะได้ จะให้เป็นบุญหล่นทับนั้นไม่มี ต้องทำเองเท่านั้น และไม่ควรเบื่อหน่ายต่อการสร้างบุญบารมี เพราะบุญเป็นที่มาของความสุขและความสำเร็จในชีวิต ขณะที่บาปนำมาซึ่งความลำเค็ญ และความทุกข์ทรมาน ในเมื่อบาปเกิดขึ้นตลอด 24 ชั่วโมง เราต้องเร่งสร้างบุญให้หนาแน่นตลอด 24 ชั่วโมงเหมือนกัน ทั้งทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา

...คุณยายสอนให้รักบุญ...

เพื่อไม่ให้บาปได้ช่อง ต้องสร้างบุญอย่างถี่ยๆ ไปตลอด ต่อเนื่อง เมื่อไรที่บุญส่งผล เราจะปลื้ม ชื่นอกชื่นใจ บุญทุกบุญล้วนส่งผลทั้งนั้น ไม่ว่าบุญเล็ก บุญปานกลาง หรือบุญใหญ่ แต่บางท่านชัดเจนหรือไม่ชัดเจน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับบาปที่เจือปน

คุณยายเคียวเขี้ยวหลวงพ่อบุญมาตลอด พบกันวันแรกๆ ท่านบอกให้หวงแหนบุญเอาไว้ให้ดี ท่านสอนหลวงพ่อกับแขกผู้ใหญ่ที่ไปกราบท่านว่า “คุณ... คุณ... หาบุญได้แล้วคุณต้องใช้บุญให้เป็นนะ” “ใช้อย่างละยาย” “ก็นึกทบทวนบุญสิ ทบทวนบุญ นึกถึงบุญที่ทำผ่านมาทุกๆ บุญนะ ให้ใจใสๆ แล้ว สมบัติใหญ่ก็จะไหลมา” นี่คือนิยามง่ายๆ ของท่าน ท่านใช้คำที่ไม่สลับซับซ้อนมาอธิบายเรื่องที่สลับซับซ้อน การใช้บุญนั้นหมายความว่า ในยามที่เกิด

...คุณยายสอนให้รักบุญ...

ความลำเค็ญของชีวิต ต้องพบเจออุปสรรค ให้นึกถึงบุญเป็นหลัก ทำใจให้ชุ่มๆ นึกถึงบุญที่เคยทำไว้ ไม่ช้ากระแสนบุญจะมาเชื่อมต่อเพื่อขจัดบาปอกุศล ที่มีอยู่ในใจให้ล่มสลายไปได้

คุณยายนึกถึงบุญของตัวเองทุกคืน ท่านทบทวนบุญของท่านด้วยวิธีการที่แตกต่างจากคนทั่วไป ซึ่งปกติจะใช้วิธีนึกคิด มีภาพในใจที่ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง แต่ท่านใช้วิธีมองดูด้วยภาพที่ศูนย์กลางกายรวดเดียวจบ ดูทั้งภาพการทำบุญและดวงบุญที่เกิดขึ้น มองไปเรื่อย ๆ แล้วมองไปถึงผลแห่งบุญ เสร็จแล้วก็ประมวลรวมดวงบุญนำมาอธิษฐานจิต ตั้งความปรารถนาตามเห็นสมควร ท่านไม่ใช่บุญฟุ่มเฟือยหมดเปลืองไปกับสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะท่านมุ่งที่จะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ

...คุณยายสอนให้รักบุญ...

ใจของท่านจึงมุ่งไปที่ตรงนั้นก่อนเป็นอันดับแรก ถัดจากนั้นจึงตรวจตราดูข้อบกพร่องและความไม่สมบูรณ์ที่มีในภพชาติปัจจุบัน ซึ่งปกติแล้วเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย สังเกตได้ง่าย แต่คนทั่วไปมักจะมองข้ามหรือลืมนึกไป คุณยายพิจารณาดูข้อบกพร่องในชาติปัจจุบัน แล้วนำบุญมาอธิษฐานจิตเพื่อออกแบบชีวิตใหม่ที่ดีกว่าและสมบูรณ์พร้อมกว่านี้ ยกตัวอย่างเช่น ชาตินี้คุณยายอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เพราะวิบากกรรมในอดีตชาติ ก่อให้เกิดผังชีวิตติดตัวมา ท่านจะเอาบุญมาแก้ไข รื้อผังเก่าออกให้หมด แล้วตั้งผังชีวิตใหม่ขึ้นมาแทนที่ ให้ได้เป็นบัณฑิต นักปราชญ์ ได้เกิดเป็นชาย และได้ออกบวช

ทุกครั้งที่ได้สนทนาเรื่องนี้กับคุณยาย หลวงพ่อรู้สึกว่าคุณยายเป็นนักบวชอย่างแท้จริง

...คุณยายสอนให้รักบุญ...

ท่านบอกหลวงพ่อกว่าในอดีตชาตินั้น ไม่ว่าท่านจะเกิดเป็นหญิงหรือชาย ท่านจะบำเพ็ญเนกขัมมบารมีอุทิศชีวิตออกบวชมาโดยตลอด อธิษาศัยนี้จึงติดตัวท่านมา ท่านบอกว่าชาติต่อไปท่านจะเกิดเป็นผู้ชาย และได้บวชสร้างบารมีตลอด เมื่อหลวงพ่อได้ยินได้ฟังแล้วก็รู้สึกชื่นใจ พลอยปีติใจไปกับท่านด้วย

คุณยายได้ปฏิบัติธรรมและศึกษาวิชาธรรมกายจนสามารถเห็นกระแสบุญและกระแสบาป ท่านจึงทราบว่าบุญธาตุเท่านั้นจึงจะสู้กับบาปธาตุได้ สิ่งอื่นไม่สามารถช่วยได้ หากเรามีบุญเราจะสามารถใช้บุญแก้ไขข้อบกพร่องและอุปสรรคต่างๆ ของชีวิตทั้งในภพชาตินี้และภพชาติเบื้องหน้า นี่เป็นความรู้สำคัญที่เราต้องศึกษาให้เข้าใจ เพราะฉะนั้นถ้ามีบุญมาให้ทำบ่อยๆ ก็ควรดีใจ อย่าปฏิเสธบุญ

...ยายสอนให้รักบุญ...

ให้ทำด้วยตัวเองและชักชวนผู้อื่นทำด้วย ถ้าเราทำตามลำพังแล้วกำลังไม่ถึงก็หาเครื่องทุ่นแรง คือหาพรรคพวกมารวมกันเป็นกลุ่ม ทำกันเป็นทีมอย่างสนุกสนาน ทำให้ถูกหลักวิชาแล้วเราจะได้บุญเต็มที่เป็นเสบียงติดตามตัวไปในภพชาติเบื้องหน้า จนกว่าจะได้เข้านิพพาน

ผีเพื่อนบอกข้อสอบ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ช่วงที่หลวงพ่อยังเป็นนิสิตอยู่ เพื่อนนิสิตหญิงคนหนึ่งเสียชีวิตที่โรงพยาบาลเพราะเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิตขาว แม้เพื่อนๆ จะได้ช่วยกันบริจาคโลหิตให้เป็นจำนวนมากก็ยังช่วยเธอไว้ไม่ได้ เพราะหมดอายุขัย พอถึงตอนเช้าเพื่อนนิสิตหญิงอีกคนหนึ่งก็มาคุยกับหลวงพ่อกับว่า “นี่เธอ เธอทำอย่างไรก็ได้ล่ะ ให้เพื่อนที่ตายมาบอกข้อสอบให้เราหน่อย” หลวงพ่อคิดว่าเขาคงจะพูดเล่น เพราะอยู่ในหมู่เพื่อนๆ ที่คุ้นเคยกัน

...ดีเพื่อนบอกข้อสอบ...

พอเลิกเรียนเสร็จ หลวงพ่อก็เดินทางไปกราบคุณยายที่วัดปากน้ำทันที เล่าให้ท่านฟังว่าเพื่อนเขามาทบออย่างนี้ ท่านนั่งนิ่งๆ ยิ้มๆ แล้วตอบว่า “คะก็เอาไปให้เขาเห็นเถอะ” คุณยายนึกสนุกขึ้นบ้างแล้ว ท่านว่า “คุณนั่งๆ” พลงชี้ไปที่เสาหัวด้วนเรียกให้หลวงพ่อนั่งสมาธิ หลวงพ่อก็นั่งเอาหลังพิงเสาหัวด้วนเล็กๆ กลางห้อง ซึ่งเป็นที่ๆ คนอื่นเขาไม่ค่อยนั่งกัน มีหลวงพ่อบนั่งอยู่คนเดียว นั่งจนเสามันวาว จากนั้นก็นั่งหลับตาด้วยกัน

คุณยายพาไปเสร็จแล้วท่านบอกว่า “เดี๋ยวคุณกลับไปพรุ่งนี้ก็รู้เรื่องละ” ท่านก็นึกสนุกขึ้นมาบ้างแล้วท่านก็ขำๆ คือท่านไม่ค่อยจะขัดใจหลวงพ่อ พอมาโรงอาหารตอนเช้า เพื่อนคนนั้นก็เข้ามาหาหลวงพ่อบอกว่า เมื่อคืนนี้

...ดีเพื่อนบอกข้อสอบ...

เห็นเพื่อนที่ตายไป แล้วไม่ได้เห็นคนเดียว เห็นกันหลายคน คนหนึ่งกำลังดูหนังสืออยู่ กำลังจะเฉลอกลับ ได้ยินเสียงเพื่อนที่ตายไป มาพูดบอกข้อสอบอยู่ข้างๆ ให้เปิดหน้านั้นหน้านี่ ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งไปเห็นในห้องน้ำ ไม่ทราบว่าจะประตูห้องน้ำนั้นจะต้องดึงเข้าหรือดันออกถึงจะเปิดได้ ด้วยความตกใจจึงเปิดประตูไม่ออกแล้วร้องอยู่ในห้องน้ำ เห็นกันสองคนที่หอพัก คนหนึ่งนั่งดูข้อสอบ อีกคนอยู่ในห้องน้ำต่างคนต่างเห็น แล้วก็แปลกที่วันนั้นข้อสอบออกตามที่เฝ้าว่าจริง ๆ

ตัดไม้ข่มนาม

ตลอดเวลาที่หลวงพ่อยู่กับคุณยาย ท่านมักจะเมตตาหลวงพ่อเสมอๆ เมื่อหลวงพ่อขอให้ท่านช่วยเหลือทำสิ่งใดท่านก็ไม่เคยขัดหรือปฏิเสธ จนถึงทุกวันนี้เมื่อมานึกย้อนทบทวนดู หลวงพ่อยังนึกไม่ออกเลยว่าตั้งแต่อยู่กับท่านมา ท่านเคยปฏิเสธหลวงพ่อเรื่องอะไรบ้าง ปกติแล้วท่านจะเมตตาหลวงพ่อในทุกเรื่อง แม้แต่เรื่องของการ “ตัดไม้ข่มนาม” ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยสำหรับคุณยาย แต่เมื่อหลวงพ่อเข้าไปขอให้คุณยายช่วย ท่านก็ไม่ปฏิเสธ

...ตัดไม้ซ่มซาม...

เมื่อครั้งยังเป็นนิสิตเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตอนนั้นหลงพ้อกับเพื่อนๆ ยังมีอารมณ์สนุกสนานกันตามประสาวัยรุ่น ซึ่งการจะเล่าเรื่องนี้หลงพ้อต้องขอโหลิกรรมกับทางจุฬาฯ เสียก่อน เหตุเกิดจากสมัยนั้นมีการแข่งขันรักบี้ประจำปีระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งปกติแล้วเกษตรฯ จะสามารถแข่งขันมหาวิทยาลัยอื่นๆ ได้ทั้งหมด แต่ไม่เคยเอาชนะจุฬาฯ ได้เลย อันที่จริงปีนั้นหลงพ้อก็วางอุเบกขาปลงตกแล้วว่าเกษตรฯ ต้องแพ้อีกแน่ๆ แต่เผอิญหัวหน้าทีมรักบี้ของเกษตรฯ ซึ่งเป็นนิสิตรุ่นพี่ปีสุดท้ายมาหาหลงพ้อ บอกว่าใครไม่รู้ไปปล่อยข่าวลือว่าหลงพ้อเป็นหมอผี บ้างก็ปล่อยข่าวว่าเป็นฤษีที่ซลังมาก เล่าลือต่อๆ กันไปสารพัด หัวหน้าทีม

...ตัดไม้ข่มนาม...

รักบี้ได้ทราบกิตติศัพท์นี้จึงมาหาเพื่อขอให้ช่วยทำพิธีตัดไม้ข่มนามเพื่อให้ทีมรักบี้ของเกษตรฯ ชนะการแข่งขัน ด้วยความสงสารไม่อยากจะให้เพื่อนเสียหน้า เพราะอุตสาหกรรมหลวงพ่อบริเวณป่าชุมชนนั้น หลวงพ่อจึงจำใจรับปากว่าจะช่วย แต่ปัญหามีอยู่ว่าหลวงพ่อก็ไม่ทราบว่าต้องทำพิธีอย่างไรบ้าง เพราะตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยทำมาก่อน

หลวงพ่อก็คิดว่าถึงแม้ไม่ทราบว่าปกติแล้วเขาทำกันอย่างไรก็คงไม่มีปัญหา เราออกแบบพิธีเองเลยก็ได้ เพราะเพื่อนคนอื่นๆ ก็ไม่มีใครรู้ เท่าที่รู้คือต้องมีศาลเพียงตา สันนิษฐานเอาเองว่า ศาลเพียงตาคงจะเป็นศาลที่ตั้งอยู่ในระดับเดียวกับสายตาในขณะที่เรายืน แล้วศาลนี้จะต้องมีที่วางเครื่องเซ่นไหว้อะไรบ้างก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน คงจะต้องวางหลบๆ

...ตัดไม้ข่มนาม...

เข้าไปข้างในจะได้มองไม่ค่อยเห็น เพราะมืดไม่ชอบอะไรโจ่งแจ้ง ต้องทำให้ดูเร้นลับสักหน่อย คิดได้
อย่างนี้แล้วก็ให้เพื่อน ๆ ช่วยกันสร้างศาลที่สูงใน
ระดับสายตา ซึ่งพวกเขาก็น่ารักมาก ร่วมแรงร่วมใจ
กันทำตลอดทั้งคืนจนเสร็จ โดยที่หลวงพ่อก็ไม่ต้อง
ออกแรงเองเลย

เมื่อได้ศาลแล้ว หลวงพ่อต้องหาเครื่อง
เช่น ไห้ว เคยได้ยินมาว่าจะต้องมีขนมต้มแดงต้มขาว
ซึ่งหลวงพ่อก็ไม่รู้จักขนมพวกนี้ จึงไปหารือกับ
คุณยาย “ยายทำไงดีเนี่ย เขามาแต่งตั้งให้เป็นอย่างนี้
แล้ว” ท่านก็พูดเรียบ ๆ “เออ... แล้วยายจะช่วย”
แล้วคุณยายก็สั่งให้เด็กไปเตรียมขนมต้มแดง ขนม
ต้มขาว ซึ่งตั้งแต่เกิดมาหลวงพ่อก็เพิ่งจะได้เห็นเป็น
ครั้งแรก แล้วก็ขอชิมก่อนผีเสียอีก

...ตัดไม้ข่มนาม...

พอเริ่มทำพิธี เราก็นำต้นก้ามปูซึ่งเป็นต้นไม้ประจำจุฬาฯ ไปปักไว้ที่บริเวณพิธีภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพื่อ “ตัดไม้ข่มนาม” ตามความเข้าใจของเราเอง ก่อนอื่นก็ตั้งเสาขึ้นมาเหมือนเวลาประหารชีวิตนักโทษ ที่นี้ไม่รู้ว่าจะเอาอะไรมาเป็นตัวแทนก็เลยเอาต้นก้ามปูที่หาได้จากแถวๆ นั้น ก่อนตัดก็คิดว่าเราต้องมีพิธีรำโดยเพชรฆาตเสียก่อน พร้อมกับดนตรีมโหรีปี่พาทย์เพื่อนที่อยู่ชมรมดนตรีไทยก็มาช่วยกันอย่างเต็มที่ ยกมาทั้งวงเพื่อบรรเลงประกอบพิธี ส่วนเพื่อนที่รำลีเก็งก็แต่งชุดแดง ถือดาบจริง ไม่ทราบว่าเป็นดาบมาจากไหน เป็นดาบที่ชนะเลิศการประกวดและมีอายุหลายร้อยปีทีเดียว เวลาชยัดดาบจะมีเสียงก๊อกลั่นกรังดังด้วย เพราะมีกระดูกผีตายโหงห้อยอยู่เรียกว่าขลังมากจริง ๆ

...ตัดไม้ข่มนาม...

พอถึงคราวจะตัดไม้ก็ต้องมีพราหมณ์
ตอนนั้นหลวงพ่อกำลังอยู่ในวัยสนุกสนานกับเพื่อนๆ
เลยอาสาเป็นพราหมณ์เสียเอง ที่แรกนึกไม่ออก
ว่าพราหมณ์ต้องแต่งตัวอย่างไร เลยเอาผ้าปูที่นอน
สีขาวมาซัก แล้วนำมาตากแต่งร่างกายให้ดูเหมือน
พราหมณ์ประกอบพิธี จากนั้นจึงตั้งชื่อนักกีฬาแต่ละ
คนเสียใหม่ให้ดูน่าเกรงขาม เช่น “ขุนปราบจามจรี
พ่าย” ก็ตั้งชื่อใหม่ให้กับทุกๆ คน

เรื่องมหัศจรรย์มีอยู่ว่า ในขณะที่ทำพิธีนั้น
วงมโหรีเป่าพาทย์ก็บรรเลงเพลงไปพร้อมกับคนรำดาบ
ซึ่งรำได้สวยงาม พอได้จังหวะคนรำก็ลงดาบตัดไม้ดัง
“ซัวะ!!!” เท่านั้นเอง ได้เกิดมีฟ้าผ่าดัง “เปรี้ยง!!!”
สนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ ทั้งๆ ที่ท้องฟ้าก็แจ่ม
แดดออกแรงและไม่มีเมฆฝนแต่อย่างใด เมื่อทุกคนเห็น

...ตัดไม้ข่มนาม...

ตั้งนั้นก็ร้องเฮกันหมด ต่างคนต่างรู้ว่าได้ฤกษ์ขึ้นรถไปแข่งแล้ว

หลังจากทำพิธีที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขนจนฟ้าผ่าแล้ว พวกเราเคลื่อนขบวนไปยังสนามศุภชลาศัยเพื่อชมการแข่งขันรักบี้ ฟุตบอลแข่งครั้งแรกจุฬาฯ ก็ทำคะแนนนำไปก่อน หลวงพ่อนั่งเป็นกองเชียร์อยู่ที่อัฒจันทร์ก็นึกอยู่ในใจว่า “โอ...ยาย...ทำได้ดี” เพื่อนๆ พากันบอกว่า “เฮ้ยเอาไง” หลวงพ่อทำเป็นเฉยๆ แต่ในใจนึกถึงคุณยายอยู่ตลอดเวลา “ยายๆ ทำได้ดี แพ้เขาไม่ได้นะยาย เขานำไปแล้ว ยายทำแบบนี้ได้ไง” หลวงพ่อรำพึงอยู่ในใจแบบนี้ “ยาย... ยายต้องช่วยสิ ไม่ใช่ช่วยแค่ครั้งเดียวแล้วขยักไว้ ยายต้องช่วยสิ แพ้ไม่ได้นะยาย ไม่อย่างนั้นต้องตายแน่เลย” หลวงพ่อรำพึงอยู่ในใจแบบนี้ตลอด

...ตัดไม้ข่มนาม...

แล้วก็นิ่งๆ เอาไว้ จนสุดท้ายพอถึงครึ่งหลัง เกษตรฯ
ทำคะแนนคืนได้ จนจบการแข่งขันผลปรากฏว่า
เกษตรฯ เป็นฝ่ายชนะ ทำให้เพื่อนๆ ดีใจกันมาก

พอแข่งรักบี้ชนะ พวกนิสิตเกษตรฯ ก็เดินทาง
กลับมาที่มหาวิทยาลัยเพื่อนำกระทงจากศาลเพียงตา
ไปลอยที่สระน้ำหน้ามหาวิทยาลัย จากเหตุการณ์นี้
สถานีวิทยานเกราะนำข่าวไปออกอากาศว่า เกษตรฯ
ใช้หมอผีทำพิธีตัดไม้ข่มนามในการแข่งรักบี้ทำให้
สามารถล้มแชมป์เก่าอย่างจุฬาฯ ได้ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่
เพราะว่าหลวงพ่อก่อกันที่จริงหลวงพ่อก็ไม่รู้เรื่อง
อะไรเท่าไร แต่เป็นเพราะอานุภาพของคุณยาย ซึ่ง
ท่านเมตตาหลวงพ่อก็อยากให้หลวงพ่อสมปรารถนา
เท่านั้นเอง

gore In My Heart!

4 เมื่ออยู่กับคุณยาย

สังเกตคุณยายรับแขก ◦ อย่างนี้ก็มีด้วย ◦ คุณยายเตือนให้บวช ◦ เครื่องสำอางของคุณยาย
◦ มีอารมณ์เดียว ◦ หากย้อนเวลาได้

...เมื่ออยู่กับคุณยาย...

หลวงพ่อกเคยถามคุณยายว่า

“ ยายเหงาบ้างไหม ”

ท่านตอบว่า

“ ยายไม่เคยเหงาเลย ”

“แล้วทำอย่างไรยายจึงไม่เหงา..”

...ท่านตอบว่า “ ยายนั่งเข้าที่ ”

เป็นภาษาของท่าน แปลว่านั่งสมาธิ

สังเกตคุณยายรับแขก

นอกจากเรียนธรรมะกับคุณยายโดยตรงแล้ว หลวงพ่อยังได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ เพิ่มเติม ในเวลาที่มีแขกมาพบท่าน ซึ่งหลวงพ่อจะนั่งฟังเส้าหัวถ้วนคอยสังเกตดูท่านรับแขกตลอดเวลา ใหม่ๆ ก็ตื่นเต้นมาก ที่เห็นเขาเอาใบอนุโมทนาบัตรจากการเลี้ยวพระที่หอฉันวัดปากน้ำมาให้ท่าน แล้วขอให้ท่านเมตตาคุณบุญไปให้พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย และหมู่ญาติ เวลาเจอแขก คุณยายก็ถาม “คุณๆ ว่ามา คุณว่าไงนะ” แขกจะเรียนท่านว่าอยากให้คุณครู หรือคุณแม่อาจารย์

...สังเกตคุณยายรับแขก...

หรือครูจันทร์ (หมายถึงคุณยาย) ไปดูว่าพ่อแม่ผมตายแล้วไปอยู่ไหน วันนี้ผมมาทำบุญเลี้ยงพระวัดปากน้ำ ขอให้คุณครูช่วยเอาบุญไปให้ท่านด้วย แล้วก็ไม่เห็นคุณยายทำอะไรรนอกจากนั่งเข้าที่ คือนั่งขัดสมาธิ หลับตานิ่งๆ สักพักหนึ่งประมาณ 5 – 10 นาที ท่านบอกว่า “คุณนั่งไปด้วย” หมายความว่าให้แขกคนที่เอาใบอนุโมทนามานั่งปฏิบัติธรรมพร้อมๆ กับท่าน พอสิ้นตามาท่านก็ส่งใบอนุโมทนาคืนแล้วพูดสั้น ๆ ว่าฉันคุมบุญเอาไปส่งให้พ่อแม่คุณที่ตายไป ตอนนี้มีความสุขอยู่ตรงนี้ แขกที่มากราบก็ถามว่าอยู่ที่ไหน ท่านก็ตอบว่า อยู่ตรงนั้นอยู่ตรงนี้ สวรรค์ชั้นนั้น ชั้นนี้ เป็นต้น

คุณยายจะไม่เรียกชื่อสวรรค์ว่าเป็นชั้น จาตุมาหาริกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตา แต่ท่านจะเรียกว่า

...สิ่งเกิดคุณยายรับแขก...

ชั้น 1 ชั้น 2 ส่วนมากจะได้ยินว่าผู้ที่ละโลกไปแล้วนั้น อยู่แต่ชั้น 1 กับชั้น 2 นานๆ จะได้ยินว่าไปชั้น 3 ส่วนชั้น 4 เป็นต้นไปไม่ค่อยได้ยิน มักจะมีแต่ชั้น 1 พอคุณบุญไปแล้วท่านจะอธิบายว่านำไปส่งที่ชั้น 1 วิมานเป็นอย่างนี้ สูงเท่านี้โยชน์ วิมานวัดกันเป็น โยชน์ (1 โยชน์ เท่ากับ 16 กิโลเมตร) มีบรืวาร จำนวนเท่านี้ บรืวารหนึ่งแสน สองแสน หลวงพ่อ ฟังแล้วก็อัศจรรย์ใจว่าเทวดามีบรืวารเป็นแสน จาก โบอนุโมทนาบัตรเลี้ยงพระใบเดียวเท่านั้นเอง บรืวาร เยอะขนาดนั้นจะเลี้ยงดูหรือกินอยู่กันอย่างไร

คุณยายมักจะพูดถึง ชั้น 1 ชั้น 2 เป็น ประจำ นานๆ ทีจึงจะมีชั้นที่สูงกว่า คือเป็นผู้ที่ทำ บุญมากโดยทั่วไป นับตั้งแต่สงเคราะห์โลก เลี้ยงพระ วัดปากน้ำ เลี้ยงพระสงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล สะดวก

...สังเกตคุณยายรับแขก...

วัดไหนก็ไปวัดนั้น คำนวณกำลังบุญแล้วไปได้ถึงชั้น 3 เป็นต้น คุณยายจะใช้คำอย่างนี้ ใหม่ ๆ หลวงพ่อก็ตื่นเต็นว่าทำไมการไปนรกสวรรค์จึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน ไม่เห็นต้องใช้ยานพาหนะใดๆ ไปได้เป็นปกติเหมือนหายใจเข้าออก หรือเหมือนกับเราเดินออกจากห้องนอนเข้าห้องน้ำ ทั้งง่ายดายและใช้เวลาไม่นาน เดินเข้าห้องน้ำอย่างมากที่สุด 5 นาที เห็นยายนั่งไปดูนรกสวรรค์ก็ 5 นาทีอย่างนี้เหมือนกัน

แขกที่มาพบท่านมักเป็นเช่นนี้คล้าย ๆ กันหมด บางคนไม่มีความทุกข์อะไร ท่านก็สอนให้เข้าหาความสุขภายใน บางคนมีความทุกข์ท่านก็หาทางดับทุกข์ให้ด้วยการสอนนั่งสมาธิ บางคนมีข้อสงสัยท่านก็ตอบคำถามให้หายสงสัย ถ้าขอให้คุณบุญ

...สังเกตคุณยายรับแขก...

ท่านก็คมบุญให้ มีอยู่ท่านหนึ่งไปกราบคุณยายว่า “คุณครูขา อีฉันต้องไปผ่าตัด เอกซเรย์แล้วมีเนื้องอก อยู่ในท้อง ช่วยคมบุญให้ด้วยนะค่ะ” เมื่อฟังแล้ว คุณยายก็หลับตาอยู่สองสามนาที แล้วตอบไปว่า “คุณอย่าไปผ่าเลย มันไม่มีอะไร” “ไม่ได้ค่ะ ต้องผ่า เพราะคุณหมอบอกให้ผ่า” “อืม... ก็แล้วแต่คุณ” เมื่อถึงเวลา แยกท่านนั้นไปผ่าตัดตามที่คุณหมอนัด เอาไว้ ปรากฏว่าไม่พบเนื้องอกแต่อย่างใด แล้วแยก ท่านนั้นก็กลับมารายงานคุณยายว่า “คุณครู มันไม่มี อะไรอย่างที่คุณครูว่าจริง ๆ ด้วยค่ะ”

แยกบางท่านที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ กับคุณยาย บ้างก็รำพึงรำพันให้คุณยายฟังว่า “ช่วยฉันหน่อยเถอะให้ฉันได้เข้าถึงดวงใสๆ แม้ไม่ถึง พระธรรมกายก็ไม่เป็นไร เอาดวงใสๆ แล้วจะเอาเงิน

...สิ่งเกิดคุณยายรับแขก...

มาถวายให้” คุณยายตอบว่า “คุณเอาทองมากองสูงท่วมหัว ฉันยังเอามาให้ไม่ได้เลย คุณต้องไปทำเองถึงจะได้” นั้นหมายความว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม คุณยายสามารถทำได้เพียงชี้แนะหนทางที่ถูกต้องให้เท่านั้น แต่หลักๆ แล้วเราต้องทำด้วยตัวของเราเอง ไม่เว้นแม้แต่หลวงพ่อ ถึงกระนั้นหลวงพ่อก็ดีใจที่เราได้มาเจอครูบาอาจารย์ที่ทำให้ความสงสัยสิ้นสุดลงแล้ว และเกิดความตื่นตัวจนขวยที่จะศึกษาเรียนรู้สิ่งที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกให้เพิ่มขึ้น ในระดับที่สามารถพิสูจน์ได้ ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นล้านเปอร์เซ็นต์ ถึงขั้นที่จะผลักดันให้เราเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องได้

ต่อมาเมื่อหลวงพ่อได้ฟังคุณยายพูดเรื่องนรกสวรรค์บ่อยเข้าก็เริ่มชิน เห็นท่านทำอย่างนั้นด้วยตาและได้ยินด้วยหูจนคุ้นเคย พอไปดูท่าน

...สังเกตคุณยายรับแขก...

รับแขกที่ไรก็เห็นท่านทำอย่างนี้เรื่อย ๆ เมื่อชินแล้วก็เริ่มเฉย เข้าใจว่าเป็นเรื่องปกติของคนที่ทำได้ช่วงหลัง ๆ พอแขกมาหาท่าน หลวงพ่อจะลงจากบ้านไปเพื่อหาที่สงบนั่งสมาธิ ส่วนมากจะเป็นที่วิหารคตซึ่งมีพระพุทธรูปประดิษฐานเรียงรายกันอยู่ ที่ฐานพระพุทธรูปแต่ละองค์มีอัฐิของผู้ล่วงลับบรรจุไว้ พร้อมกับมีป้ายชื่อ หลวงพ่อบอกกับเจ้าของอัฐิว่า ไม่ได้มารบกวน ให้ต่างคนต่างอยู่ในเมื่อท่านตายแล้วยังไม่เอาอัฐิไป เราก็ไม่เอาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงไหนอะไร แล้วก็ไม่ต้องมาเยี่ยมด้วย ไม่ต้องเข้าฝัน มาให้เห็น หรือทักทายกันแล้วหลวงพ่อก็นั่ง ๆ นอน ๆ อยู่แถวนั้น คอยกลับมาแอบดูเป็นระยะ ๆ ว่าแขกของคุณยายกลับไปกันหมดหรือยัง ถ้าแขกกลับไปแล้วก็จะเข้ามานั่งสมาธิกับคุณยายต่อ

...สังเกตคุณยายรับแขก...

การได้เห็นคุณยายตรวจดูนรกสวรรค์นั้น ทำให้หลวงพ่อเชื่อว่านรกสวรรค์เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ตามพุทธวิธี จะใช้กล้องส่องแล้วบอกว่าไม่มีก็ไม่ได้ เพราะต้องอาศัยเลนส์ใจ จะใช้เลนส์แบบที่ส่องดูดาวไม่ได้ ส่องแล้วบอกว่าเห็นดาวได้ทำไมไม่เห็นนรกสวรรค์นั้นไม่ถูก หรือสรุปว่าพิสูจน์ไม่ได้ก็ไม่ถูก แท้จริงแล้วคือยังไม่ได้พิสูจน์ ถ้าได้พิสูจน์ก็จะพิสูจน์ได้ อุปกรณ์ที่ใช้พิสูจน์คือการเข้าถึงพระธรรมกาย จากนั้นจึงศึกษาวิชาธรรมกาย เมื่อเราทำได้แล้วการพิสูจน์นรกสวรรค์จะไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป กลับเป็นเรื่องที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้ คุณยายได้ยืนยันอย่างนั้น เช่นเดียวกับครูบาอาจารย์ท่านอื่น ๆ ในยุคของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

...สังเกตคุณยายรับแขก...

ความรู้เรื่องการไปเยือนนรกสวรรค์นี้ คุณยายเรียนมาจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ในฐานะนักเรียนที่ศึกษาวิชาธรรมกายในโรงงานทำวิชา ไม่ได้หมายความว่า มีท่านคนเดียวที่ทำได้ เพราะในโรงงานนั้นทำกันได้หลายคน แต่หลวงพ่อกล่าวถึงคุณยายท่านเดียวเพราะไม่คุ้นกับท่านอื่น สิ่งเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อบรรยายสงสัยในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เมื่อบรรยายสงสัยแล้ว ก็อยากจะปฏิบัติจนบรรลุผลและไปให้ได้บ้าง

เราจะสามารถหยั่งรู้ถึงความเป็นจริงของคุณยายได้ก็ต้องอาศัยการศึกษาวิชาธรรมกาย ส่วนเรื่องการทำความสะอาดบ้านเรือน การไปนรก ไปสวรรค์ หรือ

...สังเกตคุณยายรับแขก...

ตอบคำถามสาธุชนที่มาราบท่านนั้น ยังไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของคุณยาย ความเป็นจริงอยู่ลึกไปกว่านั้น แต่ดูเหมือนท่านทำตัวสบายๆ ราวกับว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เมื่อท่านรับแขกเสร็จแล้วก็ลงไปชั้นล่างเพื่อทำภารกิจต่างๆ ของท่านโดยที่ใจยังหยุดนิ่งอยู่ตลอดเวลาเหมือนเดิม

อย่างนี้ก็มีด้วย

เมื่อมีแขกมาพบคุณยาย ท่านจะตรวจดูนรกสวรรค์ให้เสมอ แต่ไม่ได้หมายความว่าแขกที่มาพบจะเชื่อคุณยายทุกคน บางคนเชื่อ บางคนไม่เชื่อ บางคนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มีอยู่รายหนึ่งเป็นผู้ใหญ่ว่านรูปร่างสันตต์ออกท้วม ๆ ศีรษะเล็ก มีผมเหลือน้อย ภรรยาของท่านเป็นครูโรงเรียนวัดบวรนิเวศที่เคารพเลื่อมใสศรัทธาคุณยายมาก แต่ฝ่ายชายที่เป็นสามีนั้นเฉย ๆ เป็นคนดื้อที่แปลก ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องกายละเอียด แต่สวดมนต์อย่าง

...อย่างนี้ก็มิด้วย...

เดียวหลายชั่วโมงทุกวัน เพื่อเหนียวไว้ ส่วนภรรยาของท่านนั่งสมาธิเป็นประจำ

หลวงพ่เห็นเขาดื้อมากจนหลวงพ่อดไม่ได้ที่จะหงุดหงิด วันนั้นพอเขามากราบคุณยาย เขาก็ขึ้นมานั่งข้างหน้า ยกมือไหว้คุณยายแล้วขึ้นอารัมภบทว่า ผมไม่เชื่อหรอกว่านรกสวรรค์มีจริง ผมเชื่อว่าตายแล้วสูญ แต่ผมอยากให้คุณครูช่วยดูให้หน่อยว่าพ่อแม่ของผมตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ผมทำบุญแล้วจะเอาบุญนี้อุทิศไปให้ ว่าแล้วก็ยื่นใบอนุโมทนาบัตรให้คุณยายต่อจากนั้นเขาก็เล่าให้ฟังว่าได้เคยไปวัดแห่งหนึ่งแถวบางลำภู ไปเล่าให้พระท่านฟังว่า มีอยู่วันหนึ่งตอนกลางคืนขณะอยู่บ้านนอก เขาอนห้อยเท้าลงตรงชานบ้านที่ยื่นออกไป ในขณะที่แสงจันทร์ส่องอยู่นั่นเอง เขาเห็นคว้นลอยออกมาจากร่องกระดาน

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

ควั่นนั้นยี่ตอกเป็นรูปร่างคนผอมๆ สูงๆ แล้วก้าว
ข้ามหลังคาบ้านสองชั้นไป เขาถามพระท่านว่ามัน
คืออะไร ท่านตอบว่า “เปรต... โยม คงเป็นเปรตนะ”
เลยซักถามพระต่อไปอีกว่า “มีจริงหรือ” พระตอบว่า
“จริง” “ท่านเคยเห็นหรือ” “ไม่เคย” “แล้วรู้ได้อย่างไร”
“ก็อ่านจากพระไตรปิฎก”

แขกท่านนี้รู้สึกไม่มั่นใจจึงมาหาคุณยาย
หลวงพ่อก็นั่งอยู่ด้วย พอเล่าจบแล้วคุณยายก็นั่งนิ่งๆ
สัก 5 นาที แล้วบอกว่าเป็นเปรต เขาถามย้าว่ามีจริง
หรือ เคยเห็นด้วยหรือ คุณยายตอบว่ามี และเคยเห็น
อีกคำถามคือทำไมเปรตถึงมาโผล่ให้เห็น คุณยาย
ตอบว่าเขาเป็นญาติของคุณ เขาเถียงว่าเขาไม่มีญาติ
เป็นเปรต ปฏิเสธแล้วก็ยกไม้ยกมือ บอกว่าญาติผม
ไม่มีทางเป็นเปรต ทำไมถึงเป็นเปรตได้ ท่านก็นั่ง

...อย่างนี้ก็มิด้วย...

เฉยๆ หลับตาสักพักแล้วบอกอีกว่า ญาติคุณนะเป็น
มัคนายกแล้วไปโก่งของวัด ตายแล้วไปเป็นเปรต
เขาเถียงว่าไม่มีญาติเป็นมัคนายกนะ แต่ถ้าเกิด
มีขึ้นมาแล้วญาติชื่ออะไร หลวงพ่อฟังแล้วรู้สึก
อึดอัดแทนคุณยาย เพราะตอนนั้นยังหนุ่มอยู่ คือ
เรารักและเคารพคุณยายมาก ไม่เคยลบหลู่ท่านเลย
แขกคนนี้มาจากไหนไม่รู้ มาพูดกับคุณยายแบบนี้
แต่คุณยายกลับนั่งหลับตาเฉย ไม่มีอาการหงุดหงิดเลย
ถ้าเป็นเราคงเอาเรื่องไปแล้ว

ท่านหลับตาสักพักก็ลืมตาขึ้นมาบอกว่าชื่อ
“รัศมี” เขาแย้งว่าไม่มีญาติชื่อเซยๆ แบบนี้หรร
และไม่เคยมีญาติเป็นมัคนายกด้วย แล้วถ้าเป็นก็
ไม่โก่งด้วยเพราะตระกูลเขาไม่มีใครโก่ง “ผมนี่ไม่ชอบ
คนโก่ง แล้วผมก็ไม่เชื่อว่าเป็นมัคนายกเพราะว่าไม่มี”

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

คุณยายเลยบอกว่าแล้วแต่คุณๆ กลับไปถามดู แล้วท่านก็ไม่สนใจแขกคนนี้อีก หันไปคุยกับคนอื่นต่อ เขายกมือไหว้คุณยายครึ่งหนึ่งแล้วบอกว่า “ฉันผมไปละ” ส่วนหลวงพ่อนั่งหงุดหงิดอยู่คนเดียว ไม่ชอบใจที่เขาถามอย่างนี้ คิดว่าคุณยายไม่น่าตอบเขาเลย เพราะมีโอกาสพลาดได้ เมื่อไม่มีใครอยู่แล้วจึงถามท่านว่า “ยายไปตอบอย่างนั้นทำไม ยายอย่าพูดอย่างนี้ชี้ ยายอย่าตอบอย่างนี้รู้ไหม ยายเฉยๆ ได้ไหม ถ้าคนพวกนี้มาอย่าไปพูดนะ” คุณยายหัวเราะแล้วบอกว่า “ยายเห็นอย่างนั้นยายก็ตอบไป” “แล้วเกิดมันไม่ถูกจะทำอย่างไรละยาย” ท่านก็บอกว่า “ยายเห็นยายก็พูดอย่างนั้นแหละ” ท่านพูดเป็นภาษาของท่านอย่างนี้

หลายเดือนต่อมา แขกท่านนั้นกลับมาพบคุณยายอีกครั้ง มาเล่าให้ท่านฟังว่าเขาไปสืบนจนทราบ

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

แล้วว่ามีญาติชื่อรัศมีจริง เคยเป็นมัคนายกด้วย แต่
โก่งของวัดหรือเปล่าเขาไม่รู้เหมือนกัน ถึงกระนั้น
เขาก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีจริง คือยังตื้อเหมือนเดิม
แต่คุณยายฟังแล้วเฉยๆ ยังอารมณ์เดียวไม่
เปลี่ยนแปลง

คุณยายเตือนให้บวช

ย้อนไปถึงวันที่คุณยายให้คำตอบหลวงพ่อบุญเรืองนรกสวรรค์เป็นครั้งแรก หลวงพ่อเป็นเด็กหนุ่มอายุ 19 ปี เมื่อได้ยินได้ฟังคำตอบจากท่านแล้วก็เกิดกุศลศรัทธา บอกท่านว่า “ผมอยากบวช ผมบวชได้ไหม” ซึ่งในขณะนั้นเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คุณยายตอบว่า “อย่าเพิ่งเลย ไปเรียนให้จบเสียก่อน” ต่อมาเมื่อหลวงพ่อเรียนจบแล้วจึงวางแผนออกบวชในเดือนธันวาคม เพราะคิดว่าต้องทำความเข้าใจกับทางบ้านก่อน เนื่องจากเป็นลูกชาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

หัวแก้วหัวแหวน เป็นหินในไข่ ส่วนใหญ่เขามีแต่ไข่
ในหินที่ต้องทะนุถนอม แต่สำหรับหลวงพ่อก็คือเป็นพันธุ์
หินในไข่ โดนตีประจำ โดนหลายไม้ก็รู้สึกดีเหมือนกัน
ได้ดิบได้ดีเพราะไม้วิเศษนี้เอง ตั้งใจว่าก่อนบวชจะ
ทำความเข้าใจกับผู้ปกครองที่ประทานไม้วิเศษให้
นอกจากมอบกายมณุษย์มาให้สร้างบารมีแล้ว
ท่านยังคอยดูแลหลวงพ่อกับเรื่องต่างๆ เหตุผลอีก
ประการหนึ่งที่เลือกเดือนธันวาคม เพราะเป็นฤดูหนาว
คิดว่าอารมณ์ท่านคงเย็นขึ้นเพราะสภาพอากาศ
แล้วยินยอมอนุญาตให้บวชโดยง่าย แต่คุณยายบอก
ไม่ได้ๆ เราตกลงกันไว้แล้ว จำไม่ได้หรือตอนอายุ
19 ปี ท่านทบทวนความหลังให้ฟังเมื่อครั้งที่ไป
ขอบวชกับท่านแล้วท่านขอให้ไปบวชที่วัดทางโลก
เสียก่อนจึงเป็นนักปราชญ์ทางธรรม เมื่อคุณยาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

ยืนยันอย่างนั้นหลวงพ่อก็จึงตอบตกลง ในเมื่อคุณยายให้บวชทันทีก็ไม่มีปัญหา เลยหยิบปฏิทินที่แขวนอยู่ตรงเสาของบ้านธรรมประสิทธิ์มาดู เลือกวັນเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ ซึ่งหลวงพ่อก็ชอบมากเพราะว่าพระจันทร์เต็มดวง เป็นวันสุดท้ายของพรรษาหลัง ตรงกับวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512

เมื่อดูปฏิทินแล้วก็บอกคุณยายว่าจะบวชวันนี้ แล้วเขียนด้วยลายมือของตัวเองลงบนปฏิทิน คุณยายก็ดีใจ ยังจำใบหน้าของท่านได้ว่าท่านดีอกดีใจ มีเรื่องแปลกคือก่อนบวชนั้นมีอยู่ช่วงหนึ่งที่รู้สึกเบื่อหน่ายในทุกสิ่ง รวมถึงสถานที่ที่เราเคยไปเที่ยวสนุก กลับกลายเป็นสถานที่ที่น่าเบื่อ แต่ไม่ใช่ความกลุ้มใจ เพียงแต่รู้สึกเฉยๆ กับสิ่งเหล่านั้น ทำให้เข้าใจเรื่องราวของพระสารีบุตรกับพระมหาโมคคัลลานะ

...คุณยายเตือนให้บวช...

ตอนเป็นเพื่อนคบหัดสนิทกันอยู่ ท่านเคยไปดูการแสดงตามสถานที่ต่างๆ เพื่อความบันเทิงเพลิดเพลินใจ ถึงตอนหัวเราะก็จะหัวเราะ ตอนที่นักแสดงเขาทำให้ โศกก็จะโศก หรือให้สนุกสนานก็จะสนุกสนาน แต่พอถึงจุดอิมพัลส์หรือจุดเปลี่ยนของชีวิต ท่านกลับรู้สึกเฉยๆ ด้วยกันทั้งคู่ จนกระทั่งต้องหันมามองหน้ากัน เพราะใจตรงกัน ดวงตาทั้งสองคู่ประสานกัน ต่างก็ถามว่าทำไมวันนี้สหายจึงดูไม่สนุกสนานเหมือนทุกครั้งที่เคยมาด้วยกันเลย อีกฝ่ายก็ตอบว่า สหายก็เช่นเดียวกันนั่นแหละ ทำไมวันนี้ดูไม่ครื้นเครงทุกที่ที่เราจะต้องสนุกสนานบันเทิงด้วยกัน ท่านบอกว่า นั่นนะสิ ทำไมถึงรู้สึกเบื่อๆ เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นสาระแก่นสาร แล้วในที่สุดก็ชักชวนกันไปบวช หลวงพ่อก็คล้ายๆ อย่างนั้น เพียงแต่ไม่มีสหาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

เพราะชอบไปไหนมาไหนตามลำพังผู้เดียวประจุนอแรด คือแรดมีนอเดียว ถ้ามี 2 นอต้องเรียกว่าเขา ก็ไปผู้เดียวประจุนอแรด ไปแล้วไม่ค่อยสนุก ดูตรงไหนก็ไม่รู้แรงใจ

เมื่อถึงวันบวช มีผู้ร่วมงานประมาณ 20 กว่าคนเท่านั้น นิกแล้วยังปลื้มใจ ถือว่ามากแล้วเพราะเวลาคุณยายทองสุขกับคุณยายจันทร์บวช ท่านได้เข้าผ้ามาบวชกันสองคน โดยโกนหัวกันวันนั้นเลย หลวงพ่อจึงได้อยู่ในเพศสมณะนับตั้งแต่วันนั้น จนถึงปัจจุบัน เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายและขจัดกิเลส อาสวะหรือสิ่งที่เป็นมลทินของใจให้หมดสิ้นไป พร้อมกับสั่งสมบุญกุศลให้มากที่สุด เพื่อตามติดพระเดชพระคุณหลวงปู่และคุณยายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ใช่เพื่อการอื่นเลย

เครื่องสำอางของคุณยาย

เมื่อหลวงพ่อบวชใหม่ๆ ช่วงนั้นยังเป็นหนุ่ม ผิวหน้าเหมือนกับผิวพระจันทร์ คือเป็นหลุมเป็นบ่อ คุณยายบอกว่า “เดี๋ยวยายจะเปลี่ยนธาตุให้ เอาธาตุธรรมที่ไม่สะอาดออก ให้เหลือแต่ที่สะอาดๆ” หลวงพ่อคิดว่าดีเหมือนกัน นั่งปฏิบัติธรรมกับคุณยายไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไร ส่วนมากจะนั่งเงียบๆ พอไปทำวัตรเย็นเสร็จกลับมาจะถามท่านเรื่อย ๆ ว่า “ยาย ถมหลุมบ่อเต็มหรือยัง” นึกย้อนกลับไป แล้วรู้สึกว่แปลกดีเหมือนกัน ไม่เห็นท่านทำอะไร

...เครื่องสำอางของคุณยาย...

นอกจากนั่งปฏิบัติธรรม แล้วความเปลี่ยนแปลงก็ค่อยๆ เกิดขึ้น พระภิกษุทั้งที่บวชเก่าและบวชใหม่เริ่มจะถามกัน หลวงพ่อเองไม่รู้หรอกว่าเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน ก็มาบอกคุณยาย ท่านตอบว่า “ค่ะๆ” แล้วท่านก็ไม่พูดอย่างอื่นเลย พอใกล้ออกพรรษาได้สังเกตดูอีกครั้ง ปรากฏว่าใบหน้าเกลี้ยงเกลาแล้ว

คุณยายใช้เครื่องสำอางทำให้หน้าเกลี้ยงได้ แต่เครื่องสำอางของท่านไม่เหมือนกับเครื่องสำอางที่คนทั่วไปใช้กัน ท่านใช้วิธีทำใจหยุดนิ่งไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไปถึงเครื่องมือข้างในกลางกาย เครื่องมือนี้สามารถใช้ทำให้สำอางได้ ท่านบอกว่าเครื่องจะหมุนไปทางขวาตามเข็มนาฬิกา พอเอาเข้าเครื่องปั่นแล้วธาตุธรรมที่สกปรกจะหลุดออกไป เหลือแต่ธาตุธรรมที่สะอาด เครื่องสำอางของท่านเป็นอย่างนี้เอง

...เครื่องสำอางของคุณยาย...

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อจะเข้าไปทำวัตรเย็นในพระอุโบสถที่วัดปากน้ำ ก็บอกคุณยายว่า “ยาย... เดี่ยวพระจะเข้าไปทำวัตรเย็นก่อนนะ” คุณยายตอบว่า “ค่ะ” แต่ความไม่ธรรมดาที่นั่นอยู่ที่ประโยคต่อไป ท่านบอกหลวงพ่อกว่า “เดี๋ยวยายจะเป็ตรศมีให้ท่านนะ” “อ๊ะ มันเป็นอย่างงายาย” “เออๆ ท่านไปทำวัตรเย็นก่อน” หลวงพ่อก็ไปทำวัตรเย็นด้วยความตื่นเต้น กลับมาจากพระอุโบสถก็ถามคุณยายว่า “ยาย.. เมื่อไรรายว่าอย่างไรนะ” “ก็ยายจะเป็ตรศมีให้ท่านไง” “แล้วพระที่ทำวัตรเย็นด้วยกันเห็นบ้างไหม” คุณยายนั่งหลับตาไปพักหนึ่ง ลืมตาขึ้นมาบอกว่า “เห็น... บางองค์ก็เห็น บางองค์ก็ไม่เห็น” ท่านว่าอย่างนี้ เป็นเรื่องที่ท่านทำของท่าน พลอยทำให้หลวงพ่อดิดอกติดใจ วันต่อมาพอจะไปทำวัตรเย็น ก็บอกคุณยายว่า “ยาย... เอาอีก...”

มีอารมณ์เดียว

คุณยายเป็นบุคคลที่น่าศึกษามาก หลวงพ่ออยู่กับท่านมานาน ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ.2506 จนถึงวันที่ท่านละสังขารในปี พ.ศ.2543 รวม 37 ปี เห็นท่านมีอารมณ์เดียว คือมีอารมณ์สม่ำเสมอ ท่านไม่ค่อยตื่นเต้นอะไรกับใคร บุคลิกของท่านดูเฉยๆ พูดจาเรียบๆ สมบัติของมีค่าต่างๆ ท่านเห็นแล้วเฉยๆ แม้ว่าจะเอาอะไรไปให้ท่านเพราะอยากให้ท่านดีอกดีใจ ก็ต้องผิดหวัง ไม่ว่าส่งอะไรไปให้ท่านจะต้องเอามานั่งหลับตาเข้าที่ดูทุกที คืออารมณ์

...มีอารมณ์เดี๋ยว...

ของท่านไม่ค่อยกระเพื่อม ไม่ว่าเราจะแสดงกิริยาอาการอย่างไร ท่านจะเฉยๆ นิ่งๆ ดูเหมือนท่านมีความมั่นใจของท่าน มั่นใจอย่างสงบนิ่ง สงบเสงี่ยม สง่างาม และน่าเชื่อถือ ทำให้รู้สึกเย็นอกเย็นใจ

หลวงพ่อกเคยไปยื่นดูท่านใกล้ๆ เวลาท่านถาบทัญญา แล้วถามว่า “ยายทำอะไร” ท่านตอบว่า “กำลังระลึกชาติ” ก็รู้สึกที่ว่าท่านระลึกชาติในขณะที่ถาบทัญญาได้ด้วยหรือ ท่านระลึกย้อนหลังได้ แล้วก็เล่าอะไรให้ฟังมากมาย ท่านเล่าไปแล้วก็สอนไป เวลาสอนพระเณรที่วัดพระธรรมกาย ท่านจะพนมมือก่อนแล้วบอกว่า “อย่าให้ยายบาปนะ” แล้วท่านก็ถวายเป็นความรู้พระเณรว่าควรปฏิบัติตนอย่างนั้นอย่างนี้ และที่ย้ำมากที่สุดคือ “อย่าลืมนะท่าน” คุณยายพูดไปก็พนมมือไปด้วย

...มีอารมณ์เดียว...

วันหนึ่งพระมหาเปรียญ 9 ประโยค ไปหาท่าน ตอนนั้นท่านอยู่บ้านหลังเล็กข้างวัดปากน้ำ พระมหาเปรียญมาทดสอบภูมิธรรมของคุณยาย คุณไปคุยมาท่านก็นั่งฟังเฉยๆ รับว่า “ค่ะๆ” แล้วท่านก็ตอบได้หมด พระมหาเปรียญถามอะไรมาท่านก็ตอบได้ ท่านบอกว่าขอถามบ้าง “ท่านมหา ท่านมหาก็จบเปรียญธรรม 9 มาเนี่ย รักษาศีลนะ ศีลมันเป็นอย่างไร” พระมหาอธิบายว่าศีลคืออย่างนี้ๆ ว่าตามทฤษฎีไป คุณยายบอก “ไม่ใช่ แค่นั้นไม่พอ อย่างนั้นรักษาไม่ได้หรอก แคร์เรื่องศีลเท่านั้นเอง จะรักษาศีลก็ต้องเห็นศีล ไม่เห็นศีลแล้วจะไปรักษาได้อย่างไร” “แล้วเห็นศีลได้ด้วยเหรอ ไม่ใช่ศีลอย่างที่บอกไว้ในหนังสือเหรอ” คุณยายก็เรียนท่านว่า “นั่นมันรู้เรื่องศีล แต่ศีลมันต้องเห็นได้สิ เมื่อไม่เห็นแล้วจะไปรักษาได้อย่างไร

...มีอารมณ์เดียว...

ศิลปินลักษณะเป็นดวงกลม ดวงศิลปินอยู่ในศูนย์กลาง
กายท่านมหานั่นแหละ รักษาด้วยใจ ทำใจใสๆ หยด
นิ่งไปตรงนั้นแหละ ให้เห็นอยู่ตลอดเวลา เรียกว่า
รักษาศิล” นี่คือนิพพานนี่สิ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้
ถามพระมหาเปรียญธรรม 9 ประโยค แล้วพระมหา
ก็เลยขอมาเรียนวิชาธรรมกายกับคุณยายบ้าง

อีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่า
“ยายเหงาบ้างไหม” ท่านตอบว่า “ยายไม่เคยเหงาเลย”
“แล้วยายทำอะไรยายจึงไม่เหงา” ถามท่านครั้ง
หนึ่ง ตอนพบท่านใหม่ๆ เมื่อท่านอายุ 50 กว่าปี พอ
อายุ 60 กว่าก็ถามอีกครั้ง 70 กว่าก็ถาม 80 กว่าก็
ถาม แต่ 90 กว่าไม่ได้ถาม ท่านตอบเหมือนเดิมว่า
“ไม่เหงา” “ยายทำอะไรยายจึงไม่เหงา” ท่าน
ตอบว่า “ยายนั่งเข้าที่” เป็นภาษาของท่านแปลว่า

...มีอารมณ์เดียว...

นั่งสมาธิ ท่านใช้คำว่า “ยายก็นั่งเข้าที่ ไปคุยกับ
เทวดาก็ได้” หลวงพ่อเลยบอกว่าถ้าอย่างนี้ก็หมดห่วง
แล้ว เพราะเทวดามีมากกว่ามนุษย์ คุยกันอีกก็ร้อยปี
ก็ไม่หมด จากวิมานนี้ก็ไปคุยวิมานนั้น

ถ้าเราทำได้ของท่าน เราจะไม่เหงา ใบหน้าจะ
ตึงอย่างคุณยาย ตึงด้วยความสุข ไม่ใช่ตึงด้วยความ
โกรธ ตึงเหมือนกัน แต่ว่าตึงด้วยอะไรนั้นต่างกัน
ท่านบอกว่าเดี๋ยวยายก็นั่งเข้าที่ไปคุยกับเทวดาก็ได้
ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ แม้กระทั่งไปนิพพานก็ได้
ไปกราบเรียนกับพระพุทธเจ้าก็ได้ ได้ฟังทีไรแม้จะ
เป็นประโยคเก่าๆ แต่ทำให้ใจฟูทุกครั้ง เพราะท่าน
พูดเรื่องที่ทำให้สบายหูและสบายใจ

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะท่านเข้าถึงธรรม เข้าถึง
พระธรรมกายและเข้าถึงวิชชาธรรมกาย ท่านจึงมี

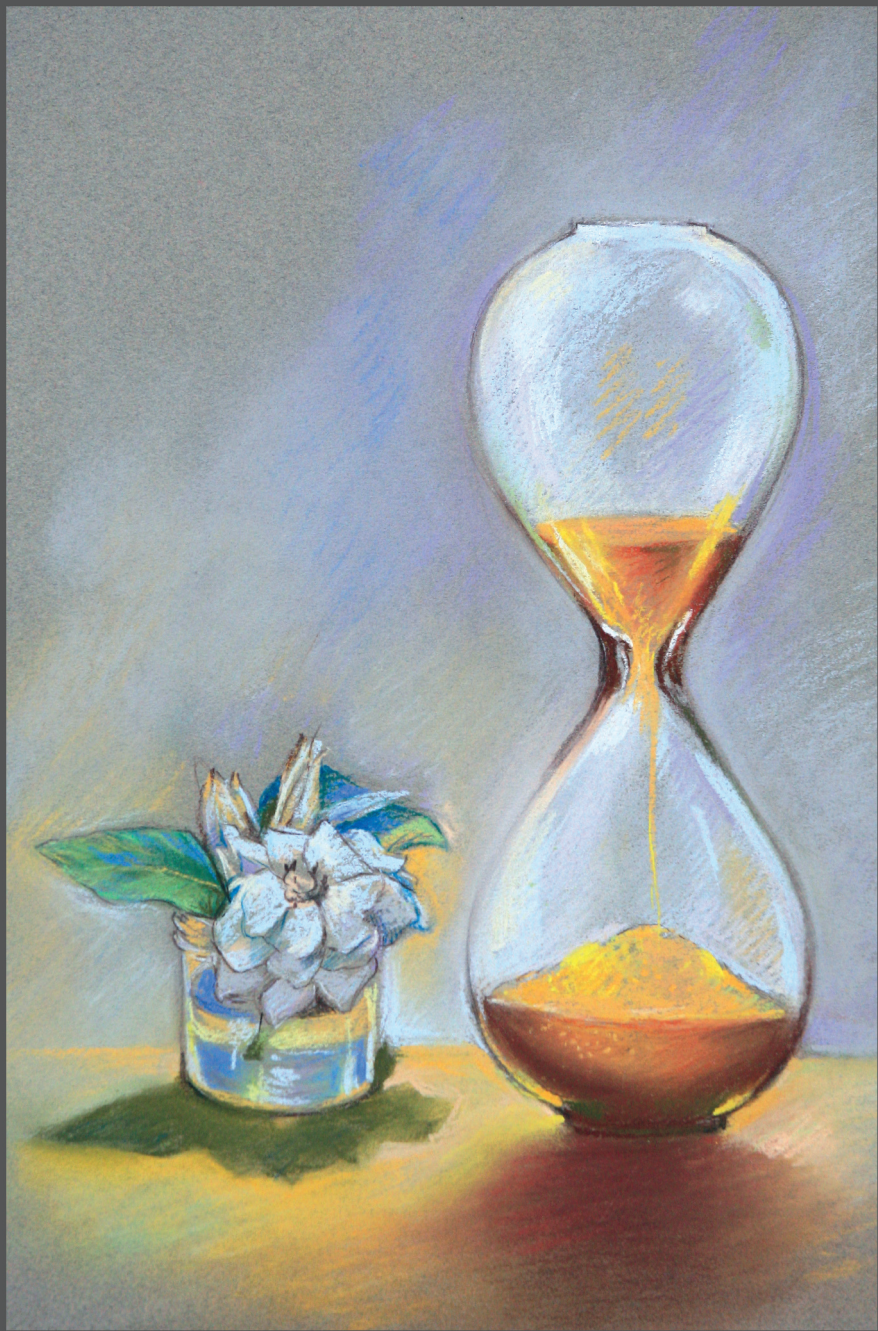
...มีอารมณ์เดียว...

ความสุขอยู่ตลอดเวลา ท่านบอกว่าท่านไม่อยากจะ
อะไร ท่านอยากอย่างเดียวคืออยากไปปราบมาร
ประหารกิเลส ความอยากของท่านไม่ค่อยเหมือน
คนอื่น ท่านมักพูดว่า “นิพพานใครจะไปก็ไปเถอะ
ยายยังไม่ไป ยายจะไปปราบมาร” เพราะเหตุนี้เอง
ท่านจึงไม่ค่อยผูกพันอะไรกับใคร ท่านมุ่งไปที่งาน
ในใจของท่านมีแต่งาน งานทางใจกับภารกิจของ
ท่านเท่านั้นเอง

หากย้อนเวลาได้

ช่วงเวลา 4-5 ปีที่ได้อยู่กับคุณยายที่วัดปากน้ำ นับเป็นช่วงเวลาที่หลวงพ่อเรียนธรรมะกับคุณยายอย่างมีความสุขมาก นั่งอยู่บนอาสนะเดียว เป็นแผ่นกระดานเรียบๆ ไม่มีอะไรรอง ด้านหลังพิงเสาหัวด้วนต้นเล็กๆ นั่งจนไม้มันขึ้นเงาทีเดียว คุณยายจะคอยบอกว่า “คุณนั่งไป ทำอย่างนั้นนะ” ท่านค่อยๆ สอน ค่อยๆ ย้ำ หลวงพ่อรู้สึกว่า สิ่งอื่นใดในโลกนี้ไม่มีความหมายอีกแล้ว รู้สึกถึงคำว่าโลกว่างอย่างแท้จริง แม้จะมีคน สัตว์ สิ่งของ

...หากย้อนเวลาได้...

ตึกรามบ้านช่องอยู่มากมาย แต่เหมือนไม่มี เพราะเราไม่มีความผูกพันและไม่เห็นความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นเลย รู้สึกเฉยๆ กับทุกสิ่ง

ช่วงก่อนบวชนั้นหลวงพ่อบอกใจมากจริงๆ พอบวชแล้วก็ได้มาสร้างวัด เริ่มที่จะมีมารตามมารังควาน เป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน ได้แต่นึกว่าเราเป็นลูกศิษย์ของพระบรมศาสดา ท่านเองก็ต้องผจญมารนับตั้งแต่ก่อนบรรลุนิพพานกระทั่งถึงคราวดับขันธปรินิพพาน ลูกศิษย์อย่างเราคงหนีไม่พ้นต้องเจอบ้างเป็นธรรมดา หลวงพ่อทุ้มเทศร้างบารมีร่วมกับคุณยายและหมู่คณะมาจนถึงบัดนี้ รู้สึกว่าอยากจะปลื้กวิเวกบ้างแล้ว ที่ทำมาทั้งหมดไม่ใช่เพราะอยากเด่นอยากดัง เพราะอหังการอันแท้จริงของหลวงพ่อนั้นเป็นเหมือนอย่างคุณยาย

...หากย้อนเวลาได้...

แต่เนื่องจากสิ่งที่ทำนี้เป็นภารกิจที่จะต้องทำให้สำเร็จ ถ้าทำได้แล้วจะเป็นบุญบารมีติดตัวไปทุกภพทุกชาติ พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้สละชีวิตจนกระทั่งค้นพบ วิชาธรรมกายแล้ว ท่านปรารถนาที่จะขยายวิชานี้ ไปให้ได้ทั่วโลก แต่อายุขัยของท่านมีจำกัด ภารกิจนี้ จึงตกมาถึงคุณยายและหลวงพ่อซึ่งเป็นรุ่นลูก รุ่นหลานที่แตกหน่อมาจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วัดพระธรรมกายถือได้ว่าเป็นสาขาหนึ่งของวัดปากน้ำ ที่ต้องทำหน้าที่นี้ต่อไป ตามมโนปณิธานของพระเดช พระคุณหลวงปู่

หากย้อนเวลากลับไปได้ หลวงพ่อก็จะขอให้ คุณยายมีชีวิตกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะได้นั่ง หลับตาปฏิบัติธรรมกับท่าน นึกแล้วสนุกเบิกบาน อยากจะย้อนวันเวลาไปสมัยที่ยังเรียนธรรมะกับคุณยาย

...หากย้อนเวลาได้...

ภายในบ้านหลังเล็ก ก่อนที่จะมาสร้างวัดพระธรรมกาย และศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก เพื่อรองรับนักสร้าง บารมียุคหลัง สมัยนั้นหลวงพ่อยังอยู่ในวัยแข็งแรง ปลอดภัยพล ไม่มีพันธนาการของชีวิต แต่ละวัน นึกถึงแต่เรื่องบุญ หลวงปู่ คุณยาย และธรรมะ ทั้งวันทั้งคืนมีอยู่แค่นั้น นึกแล้วไม่เบื่อหน่ายเพราะ มีความสุข มีความกระหายอยากจะเรียนรู้ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป คุณยายก็เมตตาถ่ายทอดวิชาธรรมกายให้ ไม่ซ้ำกัน ไม่ซ้ำที่ ไม่ซ้ำวิชา เป็นเรื่องเป็นราว เป็นการเรียนด้วยภาพ เมื่อเรียนแล้วก็มาพิจารณาว่า วันนี้เราได้เรียนวิชาธรรมกายจากคุณยายเท่านี้ วันพรุ่งนี้เราอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้นอีก คล้ายๆ กับ เรื่องราวของพระราहुลที่ท่านกำเนิดทรายขึ้นมานั่ง กำมือแล้วตั้งความปรารถนาว่าวันนี้จะเรียนคำสอน

...หากย้อนเวลาได้...

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้เท่ากับเม็ดทราย
ในกำมือ พอถึงวันรุ่งขึ้นก็หยิบขึ้นมาอีกหนึ่งกำ แล้ว
ตั้งความปรารถนาซ้ำเดิมอีก

หลวงพ่อกเองมีความรู้สึกคล้ายๆ อย่างนั้น
เพราะใจจดจ่ออยู่ตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน แม้จะต้อง
เดินทางไกลจากหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บางเขนมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ต่อรถถึงสามต่อ
แต่เมื่อมาบ่อยๆ ก็รู้สึกเหมือนอยู่ใกล้ ขึ้นรถแล้ว
หลับตาลืมตาไม่กี่ครั้งก็ถึงวัดปากน้ำ คงเป็นเพราะ
หลวงพ่อกเคยสร้างบุญมากับคุณยาย จึงทำให้รู้สึกมี
ความสุขและสบายใจที่ได้เรียนธรรมะกับท่าน แล้ว
ท่านก็ได้เมตตาชี้แนะและสนับสนุนการสร้างบุญ
บารมีของหลวงพ่อกมาโดยตลอด นับตั้งแต่วันแรก
ที่ได้พบกันจนกระทั่งท่านละสังขารไปในที่สุด

gore In My Heart!

วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือ ข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน แ่มชื่น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายต-
นิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิใสสะอาดบริสุทธิ์ โตะเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

การนี้ภาพของดวงกลมใสและคำภาวนา
ในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่ฟุ้งออกไปในเรื่องราว
ต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน
ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที่
นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการมาเกิดเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและ
กายภายในต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุด
นิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป
อยากจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใส
ที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่เรา
อยากจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่
ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้
ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็น
เป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บน
ท้องฟ้าในยามราตรี

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับ
ของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม ภายในกาย
ภพภูมิต่างๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ เช่น
เดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่งเป็นที่
รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์หรือ
ต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับ
จุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่น
เข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่ง
บริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุข
แสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่ง
เกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เรา
หายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่าง
แม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ไสๆ นี่จึงเป็นสิ่งที่
ที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้
ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะ
เกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทิฐิมานะ
และความลำพองใจ ยิ่งใหญ่ออย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของ
ตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้
ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้
ทราบว่าความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี
อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิต
ที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และ
ความรู้ในวิชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง
แห่งการหลุดพ้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม

ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบ ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญของวัดปากน้ำมาก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุข สำแดงปั้น ครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่านเข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุข ได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็ได้เมตตารับท่านไว้ เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายขั้นสูง ในทันที

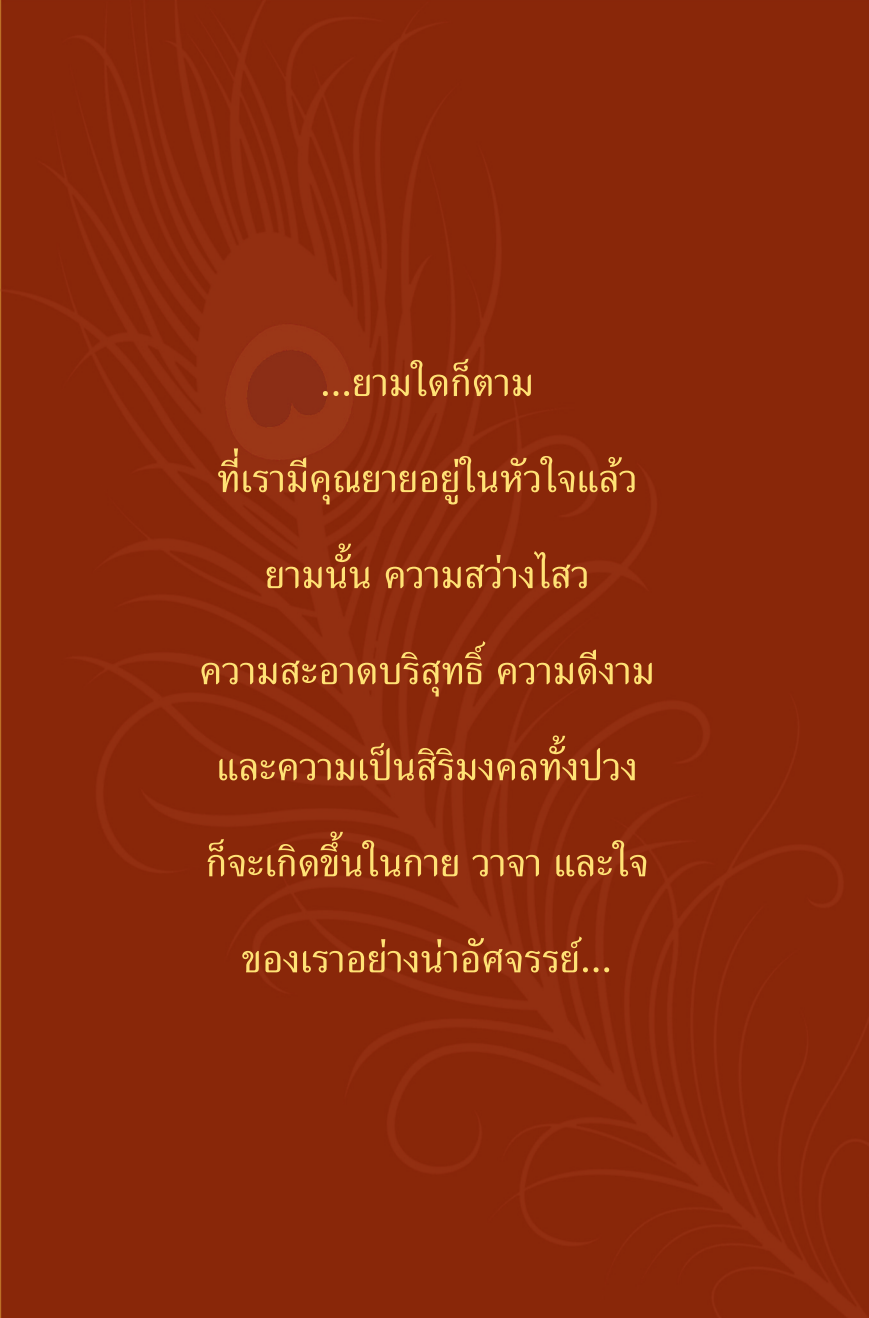
หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้บวชเป็นอุบาสิกาแม่ชีพร้อมๆ กับคุณยายอาจารย์ทองสุข และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติสมาธิภาวนาขั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยายอาจารย์และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อกและหมู่คณะในทุกๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม
ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว
ยามนั้น ความสว่างไสว
ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม
และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง
ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ
ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง

๖

น้อมจิตกราบบูชา

มหาอุบาสิกอาจารย์

ก่องแก้วนฤพาน

ยอดทหารพระทศพล

สืบทอดธรรมธาตุ

มุ่งประกาศทางมรรคผล

ศิษย์เอก พระมงคล-

เทพมุนี มิแปรผัน

เป็นหนึ่งในมีสอง

นามเกริกก้องคุณยายจันทร์

ขนนกยูง ห่มชีวัน

ทำวิชาพิชิตชัย

อดทนและเข้มแข็ง

มนะแกร่งพิสุทธิ์ใส

โกฏิเพชรในภพไตร

เพียงเศษห้วงของดวงมัลย์

เป็นยอดกตัญญู

น้อมนบครูทุกวันวาร

เชื่อมวิชาพระนิพพาน

ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม

รวมศิษย์พลิกผืนนา

สถาปนาให้เลิศล้ำ

วัดพระธรรมกายนำ

ธรรมขยายหทัยชน

ธารใดในโลกล้ำ

รวมมหานทีดล

เทียบธารกรุณย์มน

แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย

ยอดปฐมากร

เอกบรมสมใจหมาย

หาเทียบสองมื่อยาย

ผู้ป็นกายแห่งธรรมมา

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์

ให้ระลึกและพึงพา

ศิษย์ตั้งสกุณา

ได้อาศัยไต่บาร์มี

กลางยายใสพิสุทธิ์

เปรียบประดุจพระเจดีย์

กายธรรมทับทวี

อสงไขยอนกนันต์

ด้วยบุญกุศลล้ำ

วรรณคุณยายจันทร

คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน

สุขเกษมภิเษมปรีดี

ธรรมใดคุณยายซึ่ง

ขอศิษย์ถึงทุกชีวี

ตามติดบ่มความดี

ทุกภพชาติพิฆาตมาร

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์

บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

สืบทอดอุดมการณ์

ปณิธานธาดูธรรมา

แผ่ขยายวิชาเลิศ

ให้บรรเจิดทั่วโลกา

ศิษย์มั่นคำสัตย์ญา

แทนมาลาบูชาคุณ

ประวัติตะวันตกธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อ
ธัมมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน
พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยงค์ และคุณแม่จุรี
สุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการ
ปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัว
เป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบท
ในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือ
สมเด็จพระมหาธีรราชมงคลจารย์ เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า
“ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ.
2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ
และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนา
จำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด
แพทยพงศาวิสุทธาธิปัตย์ ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตาม
ระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ
ธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย”
ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมใน
อันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพฤติ

ปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถร ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนา จากมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขาภายในประเทศไทย และต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง